

Katoliški glas

Settimanale - Spedizione in abbonamento postale - Pubblicità inferiore 50%

Redazione - Uredništvo: Riva Piazzutta, 18 - 34170 Gorizia - Gorica - Tel. 0481/533177 - Fax 0481/536978

Poduredništvo: 34133 Trieste - Trst - ul. Donizetti, 3 - Tel. 040/370846 - Fax 040/633307 - Poštni t/rn 10647493 Zadruga Goriška Mohorjeva

TAXE PERÇUE	GORIZIA
TASSA RISCOSSA	ITALY

NAŠ UVODNIK

»Ljubim jih, te preproste besede« Dan slovenske kulture v Trstu in Gorici

KULTURA IN USTVARJALNOST

Proslava v Trstu je bila verjetno bolj doživeta kot lani, ko smo se iz tržaškega Kulturnega doma vračali s precej nelagodnimi občutki, z mislijo, da Prešernovega dne nismo dovolj dostojno proslavili. V tem oziru je bila letošnja proslava boljša, tudi zato, ker so prireditelji letos posvetili pozornost zlasti ljubiteljski kulturi, torej tisti kulturi, ki jo negujejo naša krajevna prosvetna društva, v veliki večini primerov s skromnimi, recimo kar nezadostnimi sredstvi. Kljub tej hibi pa smo na tem področju dosegli visoko mero ustvarjalnosti, kar so pričali nastopajoči na odru Kulturnega doma, tako člani pevskih zborov kot tudi mladi recitatorji, ki so bili vsi, brez izjeme, amaterji.

Prav ustvarjalnost je bila središčna točka slavnostnega govora prof. Majde Kaučič Baša. Ustvarjalnost in potreba po enakopravnosti in dostojanstvu slovenskega jezika v našem prostoru, kar je po mnenju slavnostne govornice jamstvo za mir in sožitje med tu živečima narodoma, slovenskim in italijanskim. Glede stanja slovenščine v zamejstvu ni bila govornica pesimistično razpoložena, prav tako ne glede stopnje naše ustvarjalnosti. Dovolj je, da pogledamo knjižno bero slovenskih zamejskih avtorjev, da se o tem prepričamo. Nikakor pa ne smemo podrediti kulture tržnim merilom, saj veljajo zanj drugačna merila, eno od katerih je tudi, »koliko bolj bomo Slovenci kot občani sveta in — koliko več nas bo«.

Ta stavek daje misliti, predvsem potem ko beremo statistične podatke predpisov v slovenske osnovne šole in otroške vrtce na Tržaškem za leto 1994/95. Slika, ki si jo človek ustvari, je malodane porazna. V prvih razredih osnovnih šol bo 18 otrok manj kot lani, v vrtcih pa 17 otrok več kot lani. Vrtec bo prihodnje šolsko leto obiskovalo skupno 355 otrok, osnovno šolo pa 687. Katere posledice bodo te številke imele na politično, gospodarsko, športno in — ko že govorimo o kulturi — tudi na našo kulturno dejavnost, in seveda tudi na ustvarjalnost? Bomo lahko ohranili naše strukture, v prvi vrsti seveda krajevna društva? Že sedaj je v mnogih krajih velik problem, kako ohraniti pri življenju ne samo kulturno udejstvovanje, ampak skupnost kot tako. Dandanes se res ne moremo pritoževati, češ da nismo ustvarjalni, ampak kako bo jutri?

Ko torej govorimo o kulturi in ko proslavljamo njen praznik, se moramo tudi zamisliti ob teh dejstvih. Želimo, da bo naša manjšina še naprej tako bogato ustvarjalna kot je sedaj?

Najprej moramo torej pomisliti, kako ohraniti oz. vrniti manjšini vitalnost. Le-ta pa bo nastopila, ko bomo spremenili nekatere svoje poglede na svet.

I.Ž.

KULTURA JE IZRAZ USTVARJALNE IN ODPRTE MANJŠINE

»Ljubim jih, te preproste besede.« To je bilo geslo in vodilna nit, ki je povezovala letošnji Dan slovenske kulture na Goriškem in Tržaškem. Naša govorica, ki smo jo v teku stoletij bogatili in ohranjali v pisani in govornjeni obliki, je izraz ustvarjalnosti in trdoživosti slovenskega človeka na Primorskem. Zato je dan slovenske kulture prilika, da izpričamo važnost in pomen, ki ga ima slovenska beseda v življenju našega naroda. Toliko bolj se tega moramo zavedati mi, zamejski Slovenci, ki se v vsakodnevnem življenju borimo zoper tiho, a vedno prisotno potujčevanje. Kultura nam je edina opora v tem neenakem boju. Zato ni zgolj naključje, da je letošnje prireditev, ki je potekala 6. februarja v

Katoliškem domu v Gorici, docela označevalo ustvarjalno delo primorskih pisateljev in pesnikov. Iz besedil, ki jih je izbral Jurij Paljk, so nam člani Gledališke šole Gorica Simon Dobravec, Luiza Gergolet, Sara Hoban in Vesna Tomsič, in člani dramske skupine Oder 90 Tamara Kosič in Jan Leopoli, prikazali ljubezen do primorske zemlje in pa njeno lepoto. Spored so še popestrili mešani pevski zbor Podgora, ženska pevska skupina Rože Majawe iz Režije in pa mešani pevski zbor Oton Župančič iz Štandreža. Za odrsko postavitev je poskrbel Emil Aberšek, za glasbeno zamisel in spremljavo pa Valentina Pavio. Prireditev sta omogočili Zveza slovenske katoliške prosvete in Zveza slovenskih kulturnih društev.

Slavnostni govornik prof. Milko Rener je v svojem govoru izpostavil vlogo slovenske manjšine na Goriškem. Poudaril je, kako smo v naši manjšinski stvarnosti napredovali prav skozi kulturo, bodisi v uveljavljanju posameznikov v širši

(se nadaljuje na 2. strani)

Dan slovenske kulture v tržaškem Kulturnem domu

Prešernova proslava v Katoliškem domu v Gorici: Slavnostni govornik prof. Milko Rener. V ozadju MePZ Podgora in MePZ Oton Župančič

Kje pa so korenine?

8. februar je za nami. Spet so se zvrstila praznovanja ob dnevu slovenske kulture, nekaj Prešernovih proslav pa se mora še odvijati. Vendar bi se morali Slovenci spomniti tudi na neki drugi datum, točneje na 14. februar, ko Cerkev obhaja praznik sv. Cirila in Metoda. Slovenci smo spomin na sveta brata častili vedno 5. julija, ko ju proslavljajo škofije v Sloveniji.

Zakaj se ju moramo spominjati? Zato, ker sta neločljivo povezana z našo kulturo. Ko bi solunskih bratov, ki sta z uvedbo slovanskega bogoslužja slovanske jezike izenačila z ostalimi, ne bilo, bi težko prišlo do nastanka in razvoja samostojne kulture pri teh narodih, in seveda tudi pri slovenskem narodu.

Korenine slovenske kulture se torej nahajajo v delovanju solunskih bratov, v delovanju, ki je bilo vseskozi prežeto z zvestobo krščanskim vrednotam in krščanskemu idealu. Zgrešeno bi torej bilo, če bi na to dejstvo pozabili, ali če bi ga skušali celo zanikati. Težko si je namreč predstavljati, ali bi bila imela naša kulturna ustvarjalnost take dosežke, kakršne je imela, ko bi ne temeljila na krščanstvu, ko bi njeno zaledje ne bilo krščansko. Tu ni treba omenjati tolikih umetnin in tistega delovanja, ki ima izrazito verski značaj: lahko bi se ustavili tudi ob delih velikih slovenskih avtorjev, ki so bili do Cerkve kritični ali pa so se celo oddaljili od nje. Dvomim, da bi se lahko danes ponašali s Prešernom, Cankarjem, Župančičem in z drugimi, ko bi dela le-teh ne imela krščanskega zaledja.

Prav bi torej bilo, da se ob prazniku slovenske kulture spomnimo tudi s krščanstvom prežetega dela sv. Cirila in Metoda, začetnikov tako slovanskih kot slovenske kulture.

Ivan Žerjal

Kljub vsemu še naprej zmeda in negotovost

Pretekli teden je spravljal v italijansko politično ospredje novo zvezo: Severna liga je na svojem kongresu odobrila zavezništvo z novonastalim Berlusconijskim gibanjem Forza Italia, ki se že razkazuje v vsej svoji objestnosti. Dogovor, ki spravlja v težave levi tabor in še bolj Ljudsko stranko (bivšo KD), premika italijanski politični baricenter odločno na desno, če ne drugega že zaradi skorajšnjega pristopa bivših neofašistov. To pa bo že taka sila, ki bi lahko konec marca na volitvah potegnila daljši konec in dobila s tem tudi žezlo oblasti. Vprašanje je le, ali bo žezlo lahko obdržala v rokah, ker soglasje v trojki Bossi-Fini-Berlusconi ne more pomeniti dosti več od golega volilnega sporazuma. Ta ugotovitev pa že spravlja na laž namen in smotre volilnega zakona. Njegov namen je bil poenostaviti italijansko politično panoramo in prisiliti stranke, da stopijo v koalicije še pred volitvami, na katere naj bi se predstavile z že izdelanimi programi, ki bi bili seveda pogoj že za sklepanje predvolilnih zavezništev. Kot kaže razvoj zadnjih

dni; programi niso pogoj za združevanje ne na desnici in ne na levi: takoiimenovani napredni tabor sploh še ni izdelal koalicijskega programa, Occhetto je namreč trn v peti stranke Komunistične prenovne, ker »kvari« zunanji videz naprednjakov in jih barva preveč rdeče, toda iz ideoloških vzrokov je ne more izločiti. V desnem taboru Bo-Fi-Be pa ima vsaka komponenta zase program, ki se bje z ostalimi. Tako zavezništvo se sploh ne bi smelo predstaviti, ker nima prihodnosti v upravljanju države, čeprav utegne pobrati večino poslanskih in senatnih mest. Zadoštno soglasje je okoli sebe zbral edino Segni s svojim Paktom, Martinazzolijem, delom republikancev in morda še kom, toda ta tabor je med vsemi najšibkejši, saj mora začeti popolnoma znova, da si pridobi zaupanje volilcev. Izid volitev je negotov, toda nedvomno bo slab za zmerne sile; kaj se bo pa zgodilo po volitvah, je še večja uganka. Gotovo je, da cilji reformnega zakona ne bodo uresničeni.

-S

Spodkopavanje Svete Gore

Televizija Slovenija je v torek, 25. januarja t.l., v svojem drugem dnevniku poročala tudi o Sveti Gori. Načela je vprašanje o denacionalizaciji svetogorske gostilne. Očitajoče je predstavila svetogorske frančiškane, kot da nimajo nikoli zadosti. Navedla je, da jim je novogoriška občina vrnila 47 hektarov gozdov in travnikov, zdaj pa zahtevajo še vrnitev gostilne. Svetogorskega upravitelja p. Mateja Papeža je pustila do besede samo toliko, da je povedal: »Zahtevamo vrnitev gostilne, ker nam to pravico daje zakon. Ko nam bo vrnjena, je seveda ne bomo sami vodili, ampak jo bomo dali v najem.« Veliko več pa je v oddaji govoril direktor gostinskega podjetja Okus Stane Levpušek, ki je tudi upravnik svetogorske gostilne. Pripovedoval je, da ni bila gostilna ob nacionalizaciji veliko vredna, saj je bila tako rekoč ruševina. Podjetje Okus je za obnovo in preureditev gostilne porabilo že nad tri milijone nemških mark. Zato je ta zdaj že kar druga stavba, ne več tista nacionalizirana. Gostilna tudi ni zaščiten kulturni spomenik. Zato podjetje Okus zahteva, naj o njenem lastništvu odloča novogoriška občina, ne pa ministrstvo za kulturo v Ljubljani.

Podoben tej oddaji je članek v Primorskih novicah iz dne 1. februarja t.l. Napisala ga je časnikarka Irena Turel.

Gotovo je oddajo in članek naročilo podjetje Okus, da bi pripravilo ugodna tla za popolno prilastitev svetogorske gostilne.

Tak razplet te zadeve pa bi bil za Sveto Goro strašen udarec in nepopravljiva škoda. Spremenil bi namreč to popolno božjo pot v navadno turistično naselje. Sveta Gora je bila vedno lastnica vseh stavb okoli cerkve, ker so vse služile poslanstvu božje poti. Z razdelitvijo teh stavb med Sveto Goro in zasebne podjetnike (podjetje Okus je namreč samo trenutno), njena posest prešla v ro-

ke zasebnikov. S tem bi Sveta Gora dobila soseda, ki se ne bi nič oziral na njeno poslanstvo, ampak bi jo samo izkoriščal. Sveta Gora bi bila oskrunjena.

Sveta Gora je torej v nevarnosti, da bi nehala biti božja pot v polnem pomenu besede. Zgubila bi svoj lovorjev venec, ki ga ji je med vsemi božjepotnimi kraji nekdanje Avstrije prisodil zgodovinar Alfred Hoppe. Vpliv brezobzirnih denarnih mogotcev je tako velik, da je ta nevarnost resna. Komur je torej pri srcu Sveta Gora, naj spregovori z njo pri osebnostih odločujočih za njene zakonite pravice.

**p. Pavel Krajnik OFM
Sveta Gora**

Svečan spomin na cerkljanske žrtve

V nedeljo, 6. 2. 1994, popoldne je bilo v Cerknem vse drugače kot pred 50. leti. Takrat so bili groza in strah, mrtvi in ranjeni. Zemlja se ni še sesedla na grobovih 47 mladih ljudi, ki so jih Nemci postrelili in že je prišla iz hribov vest, da so partizani pobili 15 Cerkljanov, ki so jih obdolžili izdajstva in pokola tistih udeležencev partijske šole v Cerknem. Med njimi, kot glavna krivca, kaplana Lada Piščanca in Ludvika Slugo! S tem je bila vržena krivda na vero, na Cerkev na Primorskem, kot že prej na Kranjskem.

Kljub močni propagandi in dokazovanju, tega noben pošten človek že takrat ni mogel verjeti.

Šele po dolgih letih so prišli na dan dokazi za nedolžnost teh ljudi. Iz partizanskih raziskav je prišlo na dan ime majorja Hozjana in drugih oficirjev, ki so bili povezani z Geštapom na Gorenjskem in so izdajali partizane v Ledinah, v Cerknem in drugod.

Naravno je bilo pričakovati, da bo tudi uradno objavljeno; da bo s tem priznana pomota ali krivda notranjskega vodstva; da bodo te žrtve rehabilitirane. A še danes se o tem rado ne govori. Še več: ni bilo še mogoče točno ugotoviti, kje je tisto brezno, kamor so vrgli postreljene! Zato ni bilo mogoče vzeti njihovih telesnih ostankov in jih dostojno pokopati! Celo letos za to obletnico se je zgodilo, da so avtobus z udeleženci iz (stare) Gorice zadržali okrog tri četrt ure na meji, da so prišli v Cerkno s zamudo!

Kje je torej na strani krivcev kakšen dokaz volje za resnično spravo, torej tudi dokaz volje, da se ta krivica popravi? Ali se ne s prikrivanjem resnice, ta krivica izpred 50 let še nadaljuje in povečuje?

G. škof je zaključil: »Pri tej spominski maši bo vsakdo molil, kakor je v srcu namenil vedoč, da je treba moliti ne le za žrtve, ampak tudi za svojce in zlasti za morilce, ki so božjega usmiljenja najbolj potrebni. Najprej za tistega slovenskega Efiijalta, ki je pokazal pot sovražniku do svojih soborcev in ki je neposredno kriv za smrt 47 mladih gojencev cerkljanske politične šole. Nato je treba moliti za tiste, ki so pokol izvršili. Končno za tiste, ki so krivdo za vse to naložili petnajstim novim žrtvam.«

Pri veličastnem bogoslužju v nabito polni cerkvi sv. Ane v Cerknem, vpričo simboličnega števila petdesetih navzočih duhovnikov, sošolcev

umorjenih kaplanov in drugih, ki so službovali v Cerknem, sta končno izzveneli v bistvu dve prošnji: »Gospod, daj nam vsem (ne samo vernim katoličanom) voljo do resničnega odpuščanja storjenih krivic; Gospod, nikdar več vojne, nikdar več revolucije!«

Franc Rupnik

Ali bo moj sin izdelal?

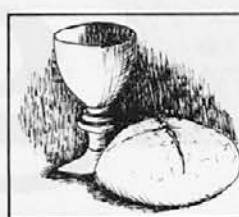
Tako je mati vprašala moža, ki po televiziji napoveduje prihodnost. Mož meša karte, vpraša po dijakovem imenu in po dnevu rojstva ter odgovori: »Če bo fant študiral, bo izdelal.« Mati se vsa zadovoljna zahvali možu za čudovit odgovor.

In koliko je takega v današnjih dneh! Ljudje kar nestrpno čakajo, kaj jim bodo razni preroki napovedali, obljubili... In marsikdo vsemu temu veruje: kaj bo z zdravjem, z dobitki na loterijo, z zakonom, z ljubeznijo itd. »Preroki« pa si s tem služijo vsakdanji kruh. Ni rečeno, da včasih ne uganejo, a kako naj neka oseba uvidi, spozna in napove, za kaj se bom jaz v določenih okoliščinah in potrebah s svojo svobodno voljo odločil? Ko pa še jaz tega ne vem.

Kjer ni vere v Boga in v božjo previdnost, tam se širi praznoverje in zaupanje samo v človeško modrost in razsodnost. Novi Katekizem katoliške Cerkve zavrača razne oblike vedeževanja, zatekanja k satanu ali zlim duhovom, horoskopom, astrologiji, horomantiji, napovedi prihodnosti in usode, nošnje amuletov, spiritizem itd.

Pa le uganejo! Povem vam svoj primer, ki sem ga že nešteto krat omenil.

Bilo je pred leti, ko sem bival v

Božja beseda je kakor kruh...

13. februar

6. navadna nedelja

»Če hočeš, me moreš očistiti.« »Hočem, bodi očiščen!« (Mk 1, 40-41).

Gobavec pade na kolena pred Jezusa in prosi: »Če hočeš, me moreš očistiti.« Jezusu se je zasmilil, zato je stegnil roko, se ga dotaknil in rekel: »Hočem, bodi očiščen!«

Si lahko vsaj malo predstavljamo veselje ozdravljenega gobavca? Ko se izkoplamo iz čisto navadne bolezni, smo potolaženi in srečni. Kakšno je moralo biti veselje gobavca, ki je dolga leta doživljal odmiranje udov svojega telesa. Doživljati je moral popolno psihološko in socialno blokado. Drugim ni imel ničesar dati. Vse, kar je lahko naredil, je bilo, da je drugim posredoval svojo bolezen. Zato je ves svet bežal pred njim. Počutil se je samega, popolnoma izoliranega, dokončno izobčenega.

Kako bi mogli pričakovati, da bo po ozdravljenju molčal? Kako naj od njega zahtevamo, da se zadovolji s tem, kar predpisuje Mojzsova postava v primeru ozdravljenja od gobavosti? Predvideva namreč poseben obred zahvale Bogu pred njegovimi predstavniki, duhovniki (prim. 3 Mojz 14, 1-32). Ali ni njegova reakcija, kljub Jezusovemu opozorilu »Glej, da nikomur nič ne poveš« (Mk 1,45), še najboljša in najbolj normalna? Po ozdravitvi namreč noro vzklika od veselja, radostno proslavlja svojo odrešitev in oznanja ljudem, da slavijo njega, ki ga je ozdravil, četudi ne ve prav dobro kdo pravzaprav je.

Evangelist Marko nam ne želi podati samo informacije o čudežnem ozdravljenju. Tako kot drugod v svojem evangeliju, nam tudi tu želi dati lekcijo.

Ali nismo tudi mi kot ozdravljeni gobavec, to je, grešniki, ki jim je bilo odpuščeno? Ali nismo bili tudi mi rešeni iz težkega in brezizhodnega položaja? Bili smo sami, osamljeni in izolirani. Toda dani so nam bili bratje in sestre v odrešenju. Zapisani smo bili smrti. Nekdo pa nam je pomagal in nas zapisal večni sreči. Naše telo je bilo samo po sebi kraj trpljenja. In glejte, postalo je tempelj Svetega Duha (1 Kor 4, 6-19).

Ne ostane nam torej drugega kot da uresničimo našo srečo, da v veselju vzklikamo in pripovedujemo o svojem ozdravljenju. Da tega nismo zmožni, je znamenje strahu ali nevhvaležnosti (prim. Lk 17,17).

Ozdravljeni gobavec ni veliko razmišljal. Zapel je svoj »Magnificat«, svojo radostno pesem zahvale. »Začel je na vsa usta razglašati in pripovedovati, kaj se je zgodilo, tako da Jezus ni mogel več javno v mesto, ampak je bival zunaj v samotnih krajih« (Mk 1,45). Markov sklepni stavek v omenjenem odlomku nas preseneti in opozori na to, da ni kraja pod soncem, kjer bi se Jezusovo oznanilo ne moglo oznanjati in obroditi sadov odrešenja: »In vendar so od vseh strani prihajali k njemu« (Mk 1,45).

Veličastna podoba! Z vseh strani sveta se zgrinjajo iskanci Odrešenika. Vsi tisti, ki ga želijo najti. Tudi nam je odprta pot!

Zvone Štrubelj

»Ljubim jih, te...«

(nadaljevanje s 1. str.)

skupnosti, bodisi v ustvarjanju prijaznejšega okolja. Spomnil je na važno mesto, ki ga zavzemajo šole v izoblikovanju izobražencev in koliko lažje smo napredovali, ko je kulturno delo prevzela v svoje roke generacija, ki je izšla iz slovenskih šol. Prav te pa smo v povojnem obdobju s težavo obnovili in še dandanes jih s težavo ohranjamo, čeprav, kot je prof. Milko Renner omenil v začetku svojega govora, si lahko privoščimo tudi trenutek sproščenosti, ponosa in zadovoljstva. Tako ne gre pozabiti na izredne uspehe dvojezične šole v Špetru v Benečiji, ki bi lahko s svojim učnim programom bila zgled marsikateri v bodoče načrtovani šoli. Prav ti uspehi pa nas morajo spodbujati, da še naprej gojimo kulturo, ki ne sme biti sama sebi namen, pač pa izraz ustvarjalne in odprte manjšine. Govor je zaključil sklicujoč se na Presernovo Zdravljico z upanjem, da bi se vezi med tu živječimi narodnostnimi skupnostmi čim bolj utrdile.

Prešernova Zdravljica v izvedbi nastopajočih zborov je slovensko zaključila prireditev ob dnevu slovenske kulture v Gorici.

Ivan Žerjal

Mučenci - seme novih poklicev

Banska Bistrica na Slovaškem je edina škofija v državi, ki nima pomanjkanja duhovnikov. Škof Balaž je zaradi velikega števila bogoslovcev leta 1991 zgradil novo bogoslovje. Danes ima v njem 66 bogoslovcev.

V Termopjlu (zahodna Ukrajina) imajo v bogoslovju 30 kandidatov.

Do propada komunistične diktature so se mašniški kandidati pripravljali na svoj poklic tajno, sedaj pa gradijo nova bogoslovja in število bogoslovcev raste.

Trstu. Kaj naj naredim na prvi dan v novem letu? Ali naj ostanem sam v mestu, ko sta moja sestra in svak odšla v Belo peč? Pa se kar nepričakovano odločim: po končanih obveznostih novega leta grem tudi jaz z vlakom do Trbiža. In potem do Bele peči? Bo že šlo. Pridem do Trbiža, ko je bil že večer. In naprej? Kar peš je bilo treba po snegu po cesti, na kateri nisem srečal žive duše. Dobrih deset kilometrov. Prišel sem srečno do cilja... okoli desete ure.

Horoskop mi je napovedal za 1. januar izlet in nepozaben večer.

Pa pravite, da ne uganejo!

I.šk

Poklicanost

POGLED V SLOVENIJO

Zapleti z Evropo in Hrvaško, obisk Illyja

Janez Povše

Minuli teden je v Sloveniji minil v znamenju neuspeha predsednika vlade Drnovška, ki ni uspel pred državnim zborom s predlogom dveh novih ministrov. Pokazalo se je, da namreč nekorektna odstavitev bivšega ministra za okolje Jazbinška ne more prinesiti koristnih rezultatov. Sicer se v državnem zboru kopja krešejo o lokalni samoupravi, pri čemer postaja javnost zaradi vedno novih zapletov vse bolj nejevoljna. V glavnem gre za razdelitev občin v tiste, ki funkcionirajo in tiste, ki ne poslušajo normalno, središče vseh sporov pa je slej ko prej Ljubljana. Tukaj se bje bitka med levim in desnim političnim polom. Dejstvo je, da občina prestolnice ne deluje, kot bi bilo treba. Vse kaže, da je prevladal predlog, po katerem bodo vse občine izenačene, torej se bo na ta način podaljšalo življenje tudi tistih, ki bi potrebovale volitve že prej.

Nadaljujejo se razčističevanja v zvezi s pobudo NATO pakta oziroma Partnerstva za mir, ki ponuja predvsem bivšim članicam varšavskega pakta nekakšno pridruženo članstvo. Slovenija ni bila v varšavskem paktu, zato ima velike težave pri odcepitvi od ozemlja bivše Jugoslavije. Zelo glasni so kritiki na račun zunanjega ministra Peterleta, ki da mu ne uspeva odstranjevati evropskih predsodkov, kar se tiče Slovenije. Dejstvo je, da »stara« evropska politika, tista ki je nedvomno v izdatni meri botrovala poglobitvi balkanske krize, še vedno sanja o oživitvi bivše Jugoslavije. Po poročilih spada v to skupino evropskih držav tudi Italija, čeprav v dosti rahlejši obliki. Nema se bo znašla Slovenija v nekoliko boljsem položaju z vse očitnejšim vojaškim vstopom Hrvaške v Bosno in Hercegovino, kar bo do kraja konzervativni zapadnoevropski miselnosti nemara odprlo oči in bo razumela, do kod sega Evropa in kje se pričinja balkanska vojna.

Hrvaška je pričela tvornejše sodelovati s Slovenijo, kar se tiče jedrske elektrarne Krško, in bo menda v najkrajšem času plačala 14 milijonov mark dolga, do prvega avgusta pa še preostalih 22 milijonov mark. Zapleti s Hrvaško se nemara razvijajo v ugodnejšo smer, čeprav mora biti v tem smislu Slovenija do skrajnosti pazljiva. Kot rečeno, se že kažejo grozeči sadovi nedavnega sporazuma med Hrvaško in Srbijo v Ženevi, kar praktično pomeni neposreden vstop Hrvaške in Srbije v Bosno in Hercegovino, strahovit pritisk na muslimane in neuradno napoved njihove dobesedne obsodbe. Slovenija bo na ta način imela na svoji vzhodni strani vse bojovitejšo sosedo, ki utegne postati ob stopnjevanju balkanske vojne še bolj nepredvidljiva in tudi popadljiva. Da gre muslimanom v Bosni in Hercegovini zares za življenje ali smrt, priča nedavni obisk ministrskih predsednic Pakistana in Turčije, Benazir Buto in Tansu Ciller, v sarajevskem peklu. Ni kaj, Evropi se je posrečilo, da je s svojo dvolično politiko spremenila Bosno in Hercegovino ne samo v evropsko ampak tudi svetovno žarišče, kar seveda izrazito zmanjšuje vsesplošno varnost na vse širših geografskih predelih.

Ljubljano je obiskal tržaški župan Illy in pokazalo se je, da ga je Ljubljana sicer lepo in gostoljubno sprejela, da pa nemara ni dala obisku idealnega poudarka. V mislih imamo predvsem občutek za tisti del Slovencev, ki živijo v Italiji in za katere sta Illyjev nastop ter poraz Staffierija zgodovinskega pomena. Prav tako je velikanskega pomena Illyjeva zmaga tudi za varnostni položaj Republike Slovenije. Ni namreč pretirana predpostavka, da bi v teh časih balkanskega zapleta Staffierijev štab razmeroma hitro poskušal zaostri vprašanje Istre, kar bi imelo lahko težke posledice za vse tukajšnje zemljepisno območje, vstevši Republiko Slovenijo. Razbremenjeno vzdušje v Trstu je seveda rahlo, komaj porojeno, zato ga velja krepiti z vsemi možnimi sredstvi in podporami. In Republika Slovenija lahko napravi za prenovljeni Trst še dosti več.

Kaj pišejo drugi O rokopisih iz Qumrana

Leta 1947 so arheologi v qumranskim jamah v bližini Mrtvega morja odkrili dvatisoč let stare rokopise nekdanje judovske verske ločine - esenov. O rokopisih iz Qumrana je z leti nastala cela vrsta najrazličnejših in v skrivnost zaviti govoric. Največje začudenje je zbuhalo dejstvo, da so besedila rokopisov tako počasi prodirala v javnost. Izhajale so cele razprave in knjige, radijske in televizijske oddaje, katerih avtorji so skušali dokazati, da si filologi in arheologi ne upajo z besedili na dan zato, ker nočejo razkriti podatkov, ki bi judovstvo, zlasti pa krščanstvo, postavili v slabo luč.

Toda jeseni leta 1991 je »Israel Antiquities Authority«, ustanova, kateri so bili vsa ta desetletja zaupani rokopisi, objavila izjavo, v kateri je napovedala skorajšnjo objavo vseh razpoložljivih besedil. To se je tudi zgodilo in vsakomur je danes na razpolago 6500 fotografij z vsemi fragmenti. Med prvimi knjižnimi izdajami qumranskih besedil je španska, ki je v enem letu doživela štiri ponatise.

Rokopisi so bili torej objavljeni, zanimanje zanje pa se je nekako poleglo. Kako to? Odgovor najdemo v članku, ki ga je Bruno Chiesa objavil v kulturni prilogi finančnega dnevnika *Il Sole* 24. ore 9. januarja 1994. Izkazalo se je namreč, da omenjeni rokopisi ne vsebujejo nobene od senzacij, ki so jih napovedovali naivni ali zlonamerni komentatorji v upanju, da bodo našli kak odločilen argument proti krščanstvu. Zamudo pri objavi je torej res povzročilo težavno in zamudno delo razvozlanja besedil.

Članek navaja tudi stvarni primer: 8. novembra 1991 je *New York Times* objavil vest, po kateri naj bi eden od qumranskih fragmentov v novi luči osvetljeval usmrtni komentarji v upanju, da bodo našli kak odločilen argument proti krščanstvu. Zamudo pri objavi je torej res povzročilo težavno in zamudno delo razvozlanja besedil.

Slovenski dom v Ljubljani

Ljubljanski nadškof dr. Šuštar je v nedeljo, 6. januarja, ob petih popoldne, ob navzočnosti ogromne množice ljudi, blagoslovil nove prostore v srednjem delu šentviških zavodov, ki bodo služile Slovincem, ki so pred mnogimi leti iz kakršnih koli vzrokov morali po svetu in se zdaj vračajo v domovino. V Slovenskem domu bo poleg pisarne in prostora za prireditve kmalu na razpolago tudi manjši hotel, v katerem se bodo zdomci lahko ustavljali.

Prireditvi so dali s svojo navzočnostjo pomembnost poleg vseh treh lj. škofov tudi zunanji minister Peterle, obrambni minister Janša, lj. župan, številni duhovniki in nekdanji zavodarji ter prijatelji ustanove. Slavnostni govornik je bil Alojz Rebula, pa je slavnost s petjem oplešal zbor Anton Förster pod vodstvom prof. Trošta.

Istočasno so v novih, svetlih in prijaznih prostorih doma odprli Galerijo nekdanjega gojenca šentviških zavodov slikarja Staneta Kregarja, ki bo odprta vsak dan, razen ponedeljka.

R.B.

NAŠA GOVORICA

NADA PERTOT

Upam, da nisem nikogar zamorila z navajanjem primerov, ki jih Pravopis odsvetuje ali prepoveduje, saj bi se vam lahko zdelo, da je to nepotrebno vsiljevanje nekih pravil, ki se na žalost tudi večkrat spreminjajo. Razpravljati o tem mi ni lahko, ker se rada ravnam po navodilih, ki veljajo za naš jezik. Ne morem pa mimo nekaterih ukazov, ki se upirajo rabi in po mojem tudi logiki. Večkrat sem že omenila pisanje imen praznikov z malo začetnico kot nesmisel, saj so vendar imena praznikov lastna imena za točno določene dneve. **Božič, Velika noč, Svečnica, Prvi maj** in ne **božič, velika noč, svečnica, prvi maj**. Če bi bilo po mojem, bi pisala tudi imena avtomobilov z veliko začetnico, ker se pač tako imenujejo. No, moja velika stiska pa velja imenom organizacij, društev, šol, ki naj bi jih po navodilih morali pisati v genitivu. Pri nas in tudi v Sloveniji navajamo imena v prvem sklonu kdaj v navednicah in kdaj brez njih. Od poimenovanja naših šol in društev dalje pravimo in pišemo tako: **Kulturno društvo Igo Gruden, Licej France Prešeren, Učiteljske Simon Gregorčič, Moški zbor Fantje izpod Grmade**. Po pravilih pa bi morali pisati in govoriti *Enotna srednja šola Franceta Prešerna, Kul-*

turno društvo Iga Grudna itd. Maršikdo uvaža tudi pri nas ta način naslavljanja. No, po radiu vedno slišim, kaj se dogaja v **Tovarni velikih motorjev** in bi takoj rada koga vprašala, kje pa delajo majhne motorje. Če jih delajo v isti tovarni, bi se moral naslov pač glasiti **Tovarna Velikih in majhnih motorjev**. V tem primeru bi bilo torej zame edino pravilno - tovarna **Veliki motorji**. No, pa pustimo šalo, ki je nekoliko grenka. Ker je v rabi že toliko časa druga oblika, jo uporabljamo še dalje.

Poskušajmo se sprijazniti z dejstvom, da sta oba načina možna in pravilna: naslove pišimo na način, ki je nam bližji in za nas tudi lažji.

V Katoliškem glasu sta bila zadnjič dva naslova, ki sta pritegnila mojo pozornost: **Pobuda Slovenska Istra**, ki je pravilen in vsem razumljiv, in nesrečni **Rožana Koštial, prva nagrajenka sklada Alojza Kocjančič**, ki bi se enostavno in pravilno glasil **Rožana Koštial, prva nagrajenka sklada Alojz Kocjančič**, saj je skladu vendar ime **Alojz Kocjančič** po zaslužnem istrskem duhovniku in besednem ustvarjalcu. Kdor pa hoče biti bolj papeški kot papež, bo tudi pravilno napisal: **Rožana Koštial, prva nagrajenka sklada Alojza Kocjančiča**.

Slovenski rokopisi iz sedemnajstega stoletja

»Manoscritti sloveni del Settecento« (1700/1800). Tako se v italijanščini glasi naslov knjige, ki jo je pred kratkim izdal videmski Inštitut za jezik in literature vzhodne Evrope. Knjigo je napisala prof. Lojzka Bratuževa in v njej objavila šest pridig prvega goriškega nadškofa Karla Mihaela grofa Attemsja. Pridige so v prepisu, kot jih je zasnoval nadškof; dodan je prevod v italijanščino in nato še besedilo prirejeno v sedanji slovenski jezik.

Vse to je možno na kratko povedati. V resnici pa stoji za to knjigo ogromno truda in potrpežljivosti. Najprej pri prepisovanju. Iz facsimila prve pridige je videti, kako je rokopis pokvarjen; potem, kako je nadškof brez nekega določenega pravila uporabljal latinico za slovenske sičnike in šumnike (č, š, ž). S tem problemom so se ubadali vsi od Primoža Trubarja, Dalmatina, Bohoriča do »črkarske pravde« za časa Prešerna, ko je končno zmaga la gajica, to je črkopis, ki ga imamo danes. Rokopis je torej zahteval zelo veliko časa in potrpljenja za prepisovanje.

V knjigi je zbranih šest pridig za razne priložnosti. Iz njih izstopa gorečnost nadškofa Attemsja. »Pridige, pa naj bo njihov predmet katerikoli, izdajajo neutrudnega pridigarja krščanskih čednosti, pobožnosti, vere v večno življenje in odločnega borca krščanstva«, ugotavlja avtorica.

Druga značilnost nadškofa Attemsja je, da je hotel govoriti v ljudskem jeziku. Zato je svoje pridige pisal v štirih jezikih, v italijanščini, slovenščini, nemščini in furlanščini. Vse te štiri jezike je zajemala njegova tedanja goriška nadškofija. Bila je namreč zelo obširna, saj je nasledila oglejskemu patriarhatu v mejah te-

danjega avstrijskega cesarstva. Iz v knjigi priloženega zemljevida se njena razsežnost zelo jasno razvidi: od Jadrana pri Devinu se je raztezala po Soški dolini, zajela del Kanalske doline, pa Ziljsko dolino in ostalo Koroško južno od Drave ter Štajersko južno od Drave do Ptujja, nato proti jugu po Sotli do Krškega in dalje do Metlike, nato proti zahodu od Kolpe preko Krasa do Nanosa in vso Vipavsko dolino do Soče, ob Soči pa do Ogleja. Njeno ozemlje je danes razdeljeno med šest škofij in tri države. Tako obsežno škofijo je torej upravljal nadškof Attems in upravljal jo je tako, da je redno vršil pastoralne vizitacije.

In še to: Nadškof Attems je bil plemič, a se ni pomišljal s kmetom govoriti po slovensko ali furlansko.

Za našo slovensko kulturo imajo njegove pridige poseben pomen tudi zato, ker je iz njih razvidno stanje našega jezika v 18. stoletju. Iz pridig se dajo razbrati ne samo verske, temveč tudi kulturne razmere našega ljudstva v tistem stoletju. So torej tudi vir za kulturno zgodovino.

Vse to je bilo skrito v semeniški knjižnici v Gorici. Prvi je začel odkrivati to zakladnico pok. Rudi Klinac, za njim pa Inštitut za versko in socialno zgodovino s svojimi simpoziji o Attemsju, zlasti pa prof. Lojzka Bratuž, ki je svojo pozornost posebej posvetila slovenskim pridigam nadškofa Attemsja. Izdala je namreč že knjigo »Nadškof K.M. Attems, Slovenske pridige« (1993), sedaj pa še šest nadaljnjih pridig tudi z italijanskim prevodom za italijanske bralce.

K.H.

Kristjan naj bo vernim in nevernim znamenje božje dobrote, ljubezni in velikodušnosti.

Tiskovno poročilo SSK

Deželno tajništvo Slovenske skupnosti izraža veliko začudenje nad neverjetnim zapletom pri uresničevanju zakona o razvoju Krasa. Ni nam točno znano, zakaj je pokrajinski nadzorni odbor razveljavil pristop tržaške občine k programskemu sporazumu za uresničitev 1. člena deželnega zakona št. 16 iz leta 1992.

Dejstvo pa je, da ostaja prebivalstvo na Krasu, ki je utrpelo tolikšno škodo za koristne in nekoristne ali celo škodljive posege za javno korist na teritoriju, spet praznih rok. Slovesne obljube, zakoni, upravni sporazumi, ki so jih sklepali celo državni funkcionarji, ostajajo brez učinka. Preučiti bo treba odgovornosti za vse to, zlasti pa takoj popraviti ukrepe, če so bili pomanjkljivi, in odpraviti neverjetne zamude pri uresničevanju obvez.

Mrhovinarji kar naprej nad Istro

Milan Gregorič

In to ne samo oni, tradicionalni, črnosrajčniški, ampak kar že naši, z domačega dvorišča. V mislih imam Zmaga Jelinčiča, ki nas je v prednovoletni tiskovni konferenci spet vzradostil s sporočilom, »da se bo zavzemal za določitev meje s Hrvaško na Mirni«. Zakaj ravno na Mirni? Zakaj ne npr. na liniji Poreč-Pazin-Labin, ko pa vemo, da je ves ta del Istre od zmeraj gravitiral k Trstu. Tudi sicer, če že mislimo predstavljati mejnike na sosedovi parceli, opravimo to tako, da bomo res kaj imeli od tega.

Torej kar naprej skomine po barantanju z mejami in celo po grabenju tuje zemlje. Ne mislim se spuščati v kaka nesmiselna dokazovanja, kdo da živi in je živel na oni strani Dragonje, t.j. v Bujah, Novigradu, Umagu, Grožnjanu, Oprtalju itd. Za nas, prebivalce ob meji, je vsakršen poskus dokazovanja nečesa, kar je skregano s stvarnostjo, žaljiv. Naš edini verodostojni dokaz, ki ga priznavamo, je življenje, ki ga na tem košču zemlje živimo že desetletja in stoletja. To so naši mešani zakoni, prijatelji naše mladosti, poznanstva s skupnih taborenj, športnih srečanj, s šlager, kulturnih prireditvev ipd. Ta stvarnost nas opozarja, da Slovenija v Bujah nima kaj iskati. Jelinčiču ne more nihče prepričati, da bi še naprej sanjaril o kaki »Veliki Sloveniji«, mi pa smo mu dolžni,

vsaj kdaj pa kdaj, povedati, tako iz ust odgovorne javnosti kot tudi iz ust oblasti, kaj si o teh njegovih bolnih ambicijah mislimo. *Predvsem naj ne pozabi, da počne natanko to, kar od nas skrajna italijanska desnica pričakuje, t.j. da bi tudi mi začeli stegovati krepelje po tuji zemlji in bi s tem povsem legitimirali tudi njeno tovrstno početje.* In če bi se po naključju kdaj ta črna falanga spet povzpela na oblast, kar niti ni več tako utopično, potem ne dvomim, da bi se med svojimi prvimi nalogami lotila ravno tega srhljivega posla. V tem primeru bi morali mi in Hrvati skupaj braniti Istro na Škofijah, če se jim slučajno ne bi prej preveč zamerili. Še najbolj verjetno pa je, da bi Jelinčič neimel več nobene možnosti razkazovati svoje bahave bojevitosti na istrski fronti, ampak kar na Rapalskih mejah, tam nekje pri Logatcu. V sami Istri pa bi tedaj izgubili tudi to, kar od nje danes pripada Sloveniji po naravnem in mednarodnem pravu.

Čeprav ne gre jemati Jelinčiča in njegovih izjav pretirano resno in čeprav deluje po razkritju njegovega dosjeja in izvora bolj kot politično truplo, se mu vendar spodobi kdaj pošteno odgovoriti, da si ne bi kdo slučajno napačno razlagal našega molka. Spričo resnosti teme bi pričakoval, da se o njegovih tovrstnih izjavah kdaj izrečejo tudi njegovi skriti politični botri.

Humar gleda »zapeljevanje«?!

Ivan Zupan

Moj odgovor: Po treznem premisleku moram priznati, da izraz »zapeljani Slovenci« ni najbolj posrečen. V naglici se mi je pač zareklo. Oproščam se, če sem komu s tem naredil krivico.

»Kako in kaj naj bi verni Slovenci ukrepali?« Bral sem, da je dr. Ehrlich svetloval iti v gozd. Italijanski demokrati so po 8. septembru 1943 storili podobno, zato so v Italiji imeli »ozopovce« in »partizane«.

Vendar italijanski pregovor pravi: »Zapoznele modrosti so polni jarki.«

Kazimir Humar

Pastirček, mesec februar

Pastirček spremlja otroke med šolskim letom in živi z njimi posamezne čase v šoli in izven šole. Tako zadnja številka v uvodni pesmi pove, da smo v pustnem času: »Pust si šalo je izmislil...« Zora Saksida razloži, za kašno šalo gre. Ostala vsebina je raznolika. Posebej bi omenil članek Odrešenikova stara mama. Gre za sv. Ano, za katero redko kdaj omenimo, da je bila Jezusova stara mama (nona). Ker obhajamo v februarju Prešernov dan, mimogrede spominja na to praznovanje članek Kako je tata hotel postati Prešeren. Nadaljuje se opis gradov na Primorskem. Tojrat je na vrsti Vipavski grad. Na polju se oglašajo vrane, ki iščejo hrane po njivah. O teh pticah govori članek D. Čotarja Vrane.

V lističu je še dosti drugega gradiva. Iz izkušnje vem, da Pastirčka nimajo radi samo otroci, ampak tudi starejši, morda zato, ker jih spominja na otroška leta. Zakaj bi Pastirčka ne ponudili tudi starejšim osebam?

(r + r)

Marijanišče je odprlo vrata

V nedeljo, 30. januarja, na predpraznik ustanovitelja salezijanske redovne skupnosti sv. Janeza Boska, je bila na Opčinah občutena slovesnost. Začela se je v župnijski cerkvi in se nadaljevala v Marijanišču. Ob 10. uri je v nabito polni cerkvi praznoval 25. letnico duhovništva g. Franc Pohajač. Vseh teh 25 let je posvetil prav delu na Opčinah. Govoril je salezijanski predstojnik iz Ljubljane g. Stanko Hočevnar. Ob slavlencu sta bila še stari in novi škofov vikar za Slovence g. Škerl in g. Vončina. Pri maši so peli cerkveni mešani pevski zbor, zbor Vesele pomladi in mladinska skupina. Mnogi pozdravi, zahvale in darovi so potrjevali neprecenljiv pomen njegovega dela v župniji, še več pa v Marijanišču v okviru Finžgarjevega doma in Vesele pomladi. G. župnik Zvone Štrubelj je skupaj s sodelavci zares lepo pripravil celotno slavo.

Veliko število ljudi, še posebej mladih, je po maši prihitelo na ogled Marijanišča. Imeli so kaj videti. Vse je v delu, od pritličja do strehe. Groba zidarska dela so v glavnem opravljena. Hiša je ponovno pokrita, iz podstrešja je nastalo lepo drugo nadstropje, dvorana bo večnamenska, vsaka soba bo imela svoje sanitarije itd.

V nekdanji obednici, ki je edina ostala, in v kateri se kljub delom še nadaljujejo določene aktivnosti, je vse povablence pričakala bogata zakuska in topel sprejem. Zato ni čudno, da so ljudje kljub več kot dvestoletni slovesnosti — začela se je ob 10. uri — ostali dolgo skupaj, si ogledovali prostore in se pomenkovali med seboj in z duhovniki.

Da je bilo vse lepo urejeno, gre zahvala delavni skupini moš iz Repentabra, ki so počistili vso zunanost, in skupini iz Opčin, ki je uredila hišo.

Popoldne so se vrata Marijanišča ponovno odprla ob 15. uri. Ves čas, kot tudi v jutranjih urah, so bili na razpolago g. Franc Pohajač, g. Zvone Štrubelj in g. Tone Bedenčič. Ljudje so prihajali, se radi pogovorili, si ogledovali prostore; omenjeni duhovniki pa so vsakemu ponudili kozarček vina in rezino pršuta. Bilo je določeno, da se vrata zaprejo ob petih, vendar se ni ljudem nikamor mudilo, tako da se je vse še nadaljevalo.

30. januarja je Marijanišče, po zgledu sv. Janeza Boska, po določenem času spet odprlo vrata na stežaj. Vsakdo se bo v njem počutil kot doma. Topla beseda in občutek domačnosti bosta dajala moč vsem, ki bodo prišli pod njegovo streho. Dela z mladino ne bo manjkalo. Vsakdo, ki ima veselje do dela z mladimi, za njihovo duhovno, narodnostno, kulturno in telesno rast, pa je vabljen, da se pridruži vzgojni ekipi Marijanišča.

Ravnatelj Marijanišča
Tone Bedenčič

SSO vabi na predstavitev knjige
Gian Francesco Cromaz
Lettere dalla Lituania
msgr. Luigi Faidutti
- diplomatik Vatikana v Litviji
(1924-1931)

Predstavitve bo v petek, 18. februarja, ob 18. uri v Katoliški knjigarni. Knjigo bosta predstavila ob avtorjevi prisotnosti prof. Sergio Tavano in msgr. Marino Qualizza.

Msgr. Mario Virgulin 80 let

Župnik v Ronkah, msgr. Mario Virgulin, je v nedeljo, 6. februarja, obhajal 80-letnico rojstva. Jubilant je srednje šole opravil v goriškem malem semenišču, teologijo pa je doštudiral v Rimu na univerzi Gregoriana. Novo mašo je pel leta 1939. Nadškof Margotti ga je poslal najprej v Kojško, potem l. 1940 v Nabrežino, ker je še kar dobro govoril slovenski jezik. Bila so leta, ko so v slovenske župnije začeli pošiljati italijanske dušne pastirje. Toda mladi g. Virgulin ni bil nikoli kak nacionalist, zato je tudi v Nabrežini imel dobre odnose do slovenskih vernikov. Bil je predvsem dušni pastir. Kljub temu se je partiji zameril.

Zato je pred koncem zadnje vojne zapustil Nabrežino in prevzel vodstvo župnije v Rudi. Leta 1952 je odšel v Ronke v župnijo sv. Lovrenca. Na tem mestu je ostal do danes, to je nad 40 let. V Ronkah in okolici živi precej Slovencev, posebno Kraševcev, ki so se tja preselili zaradi dela. Msgr. Virgulin je tudi tukaj vedno kazal svojo naklonjenost do teh naših rojakov. Ko so si pred leti domislili, da bi imeli v njegovi cerkvi sv. mašo za slovenske vernike, je na to rad pristal. Med mašo gre navadno v spovednico, saj mu slovenščina dovolj dobro teče.

Gospodu jubilantu tudi naše iskrene čestitke. Naj ga Bog še dolgo ohрани čilega in zdravega.

† Diamante Ciochi - Čok

V torek, 1. februarja, je po tretji operaciji na srcu umrl v tržaški bolnišnici duhovnik Diamante Ciochi - Čok. Bil je iz Lonjerja v katinarski župniji. Rodil se je 22. januarja 1929. Po šolanju v koprskem malem semenišču in v goriškem bogoslovju je 6. julija 1952 prejel mašniško posvečenje. Novo mašo je imel na Katinari.

Vse svoje duhovniško življenje je bil vedno kaplan. Bil pa je res dober duhovnik in je služboval v različnih krajih. Zelo skrbno se je pripravljal na pridige in na veroučne ure. Razmere v družini, njegov značaj, nepravilno ocenjevanje njegovih zmogljivosti in sposobnosti ter dolge bolezni so mu pripravile pravi kri-

RAZNE NOVICE

žev pot, pri katerem je večkrat padel. Prišel je do zadnje postaje in do zadnjega plačila. Naj mu Bog resnično bogato poplača za ves trud in zavzetost za božje kraljestvo. I. šk.

Osem dnevo potovanje na Irsko

Katoliški glas vabi na osem dnevo poletno potovanje na Irsko, od 21. do 28. julija letos. Potovali bomo z letalom, na Irskem pa bomo imeli na razpolago udoben turistični avtobus.

Irsko je zaradi svojih zelenih površin imenovana tudi zeleni otok. Njena zgodovina je bila zelo burna in svojevrstna. Irci so skozi tisočletje ohranili katoliško vero in bili vedno zvesti rimskemu papežu. V prvem tisočletju je z Irke izšlo mnogo misijonarjev, ki so od 6. do 8. stoletja in še pozneje, pokristjanili velik del Evrope. Irski misijonarji so v 7. in 8. stoletju oznanjali evangelij našim slovenskim prednikom v Karantaniji. Najpomembnejši med njimi je bil za naše prednike sv. Modest, škof pri Gospe Sveti.

Naša pot po Irski nas bo vodila iz glavnega mesta Dublina proti severu do mesta Cavan, nato proti severozahodu do Sliga. Nato bomo potovali mimo jezer in nizkih gričev ter slikovitih vasi do Westporta in Leenauna ob fjordu prav do naravne skalnate obrambe proti Atlantskemu oceanu v pokrajini Burren do Galwaya. Osvajale nas bodo podobe srednjeveških vasi in samostanov, odkoder je izvirala stroga, a ljudomila meniška pobožnost.

Potovali bomo skozi Killarneya do Corka in Kildare, kjer je živela sv. Brigita Irsko (v drugi polovici 5. stol.), in zaključili krog potovanja v Dublinu.

Kdor se bo udeležil tega potovanja, bo prav gotovo zadovoljen, ker mu bo nudilo veliko novih doživetij in spoznanj.

Vpis samo na upravi Katoliškega glasa v Gorici. Treba je dati na račun 300.000 lir, ostalo pa mesec dni prej.

Udeleženci bodo dobili podrobnejša navodila in celotni program potovanja. Tehnično vodstvo bo kot prejšnja leta imela agencija IOT iz Gorice.

Lepo povabljeni vsi, ki so dobre volje in imajo radi prijetna potovanja!

Letos bo gledališka skupina Oder 90 uprizorila znano Finžgarjevo Dramo Divji lovec. Krstna uprizoritev bo v Katoliškem domu proti koncu februarja. Na sliki Danijela Klanjšček in Alessandro Curzola v Nušičevi komediji »Dr.«

Hijacint Jussa razstavlja

Hijacint Jussa je po rodu Benečan, toda preselil se je na Goriško in postal Goričan, saj stanuje v Števerjanu in uči umetnostno vzgojo na slovenskih srednjih šolah. Njegovo srce pa še vedno utripa za njegovo Benečijo. To izpričuje tudi razstava, ki jo je priredil v Katoliški knjigarni v petek, 4. februarja.

Otvoritve se je udeležilo kar lepo število gostov, med njimi tudi mladi, ki poznajo g. profesorja iz šole.

O razstavi je spregovorila prof. Lučana Budal, ki je napisala tudi spremno besedo v vabilu. Tako je v njem razčlenila svoje misli: »Spet se je v umetniku prebudila skorajda ciklična ustvarjalna sla, da spregovori o svetu, ki je v njem globoko zakoreninjen, o stvarnosti rojstnih nediških dolin. Tokrat se je Jussa lo-

til nekakšne grafične katalogizacije cerkvene arhitekture domače doline«.

Razstavljen so namreč predvsem risbe cerkva, starejših in tudi po potresu obnovljenih. Zato zaključuje profesorica Lučana: »Umetnik je znal v zunanosti cerkva obuditi duha notranjosti, tako da začutimo njihov notranji pomen, minulo življenje.«

Za uvod je zaigral tercet Glasbenega centra Emil Komel, nakar je goste pozdravil dr. Damijan Paulin.

V italijanščini je umetnika predstavil prof. Joško Vetrih, ki je omenil tudi, da je prof. Jussa v letošnjem koledarju GMD izdelal risbe za posamezne mesece. Ogled razstave je možen po urniku trgovine.

Slikar Hijacint Jussa, ob njem pa predstavljata razstave prof. Lučana Budal in prof. Joško Vetrih

Števerjanci gostje v Medvodah

Preteklo nedeljo, 6. februarja, se je delegacija sekcije Slovenske skupnosti iz Števerjana odpravila v Medvode na povabilo tamkajšnjih Krščanskih demokratov, s katerimi smo pobrateni. Delegacijo iz Števerjana je vodil sekcijski tajnik Dominik Humar v spremstvu pokrajinskega tajnika SSK Hadrija na Corsija in dveh članov sekcije.

Ob 10. uri sta nas sprejela tajnik KD v Medvodah g. Janez Šušteršič, in poslanec v parlamentu g. Moze-tič. Po maši nas je g. župnik Zdravko Bahr prijazno pogostil v župnišču. Sledilo je kosilo pri jezeru. Tu so nas obiskali še ostali člani stranke; po pozdravu in izmenjavi mnenj sta tajnika prikazala delovanje strank. Nekaj pred 15. uro smo šli v župnijsko cerkev v Smlednik, kjer je bila na programu pestra Prešernova proslava. Pred samim začetkom so nas privlačili uvedli v praznično vzdušje.

Pred cerkvijo je bil voz s konji, na njem pa je stal ansambel v narodnih nošah. Program v cerkvi so oblikovali otroški in dekleški zbor, recitatorji Ljubljanskega gledališča, višek pa je bil nastop Lovski zbor iz Medvod.

Po kulturnem programu smo si ogledali slikarsko razstavo mladih ustvarjalcev iz pobiljševalnice.

Prireditvi je sledila tradicionalna zakuska v prostorih bližnjega Kulturnega doma. Tudi tu ni manjkalo slovenskega petja. Po tem delu srečanja smo se veseli poslovili in jim zaklicali: »Nasvidenje v Števerjanu.«

V.

Seja Zveze slovenske katoliške prosvete

Redna seja ZSKP je bila 31. januarja 1994 v sejni sobi Katoliškega doma. Po branju zapisnika je predsednik dr. D. Paulin prešel na dnevni red:

1) dan slovenske kulture, ki ga prireja ZSKP in Zveza slovenskih kulturnih društev bo v nedeljo, 6. februarja, ob 17. uri v Katoliškem domu v Gorici;

2) nagrajevanje natečaja Mladi oder, ki ga prireja ZSKP in Slovenska prosveta iz Trsta bo v ponedeljek, 14. februarja, zvečer v Donizettijski ulici v Trstu;

3) 150. obletnica rojstva Simona Gregorčiča. ZSKP se bo oddolžila s pripravo dela Oljki (Gregorčič - Satner) za soliste, zbor in orkester. Nastop je predviden v mesecu oktobru;

4) tečaj za zborovodje. Udeleženci ga obiskujejo z velikim zanimanjem. Za organizacijo gre zahvala predvsem prof. F. Žgavec, prof. L. Lavrenčič, V. Humar in A. Černic;

5) Koroška poje. Letos je posvečena malim pevskim skupinam. ZSKP bo zastopal dekleški zbor Alenka.

Sledila so poročila članic in program delovanja v društvih.

SZSO - SGS
veja volčičev in volkuljic
vabi na

Veselo pustovanje

za osnovnošolce, v soboto, 12. t.m., v mali dvorani Katoliškega doma s pričetkom ob 15. uri. Vsi toplo vabljeni!

Stranke, koalicije in njihovi možni kandidati

V že skoraj mrzličnem pričakovanju marčnih parlamentarnih volitev zadobivajo politična zavezništva na Goriškem vse jasnejše oblike.

Precej kompaktno je Progresistično zavezništvo, v katerem so se ob DSL zbrale vse levo usmerjene stranke: SKP, Zeleni in Demokratično zavezništvo. Morda bosta pristopili še Socialistična stranka in Slovenska skupnost. Po vsej verjetnosti bodo te sile ponovno kandidirale prof. Danka Bratino za senat, medtem ko še iščejo kandidata za poslansko zbornico.

Center sestavljata Segnijijski paktisti in Ljudska stranka, o kateri se je prejšnje dni precej govorilo, da se namerava pridružiti progresističnemu taboru. Vse kaže, da pa je prišel iz rimskega tajništva nasproten sklep. Ni še jasno, koga naj bi ta sredinska koalicija kandidirala. Govorilo se je o sedanjem predsedniku Trgovinske zbornice Enzu Bevilacqua, a zgleđa, da je tudi ta možnost odpadla.

Med sredino in desnico se uvršča koalicija, ki jo sestavljata gibanje Forza Italia in Severna liga. Dejansko je ta koalicija močno desničarsko usmerjena, saj je tajnik goriškega Berlusconijskega kluba desničar Rodolfo Ziberna. Poleg tega bo zelo verjetno v to zavezništvo pristopil tudi Krščanski demokrati center (bivše desno krilo KD), ki ga v Gorici vodi nacionalist Guido Fornasir. In vrh vsega zgleđa, da bo kandidat teh sil neki bivši misovec.

Zanimivo pa je, da to koalicijo lahko definiramo kot zmerno-desničarsko zavezništvo, saj je rahlo desno od nje (in tudi ne preveč daleč) bivša misovska stranka, ki se je danes preimenovala v Nacionalno zavezništvo in je že izbrala za kandidata pokrajinskega svetovalca Sergia Cosmo in občinskega svetovalca Luigija Coano.

-n

VABILO

Vabimo Vas na OBČNI ZBOR SSK, SOVODNJE, ki bo v **ponedeljek, 7. februarja 1994, ob 19.30** v gostilni Pri Mari (Pri Mirotu) v Sovodnjih.

Dnevni red:

- 1) pozdrav predsednika sekcije,
- 2) izvolitev predsednika občnega zbora,
- 3) poročilo tajnika,
- 4) poročilo načelnika svetovalske skupine občine Sovodnje,
- 5) pozdrav gostov,
- 6) razprava,
- 7) predstavitev liste za nov odbor,
- 8) volitev novega odbora,
- 9) razno.

Vaš odziv bo gotovo v doprinos in spodbudo našemu skupnemu prizadevanju za reševanje obstoječih problemov naše vaške skupnosti in širše slovenske zamejske stvarnosti.

S spoštovanjem ODBOR

ACM Gorica vabi k maši za cerkveno edinost v ponedeljek, 14. februarja, na praznik slovenskih apostolov Sv. Cirila in Metoda, ob 16.30 v Zavodu sv. Družine. Na razpolago bodo ekumenski zborniki »V edinosti«.

V soboto, 19. februarja, bo v Katoliškem domu Občni zbor SKPD Mirko Filaj. Prvo sklicanje bo ob 10. uri, drugo pa ob 19.30.

Vsestransko uspel zborovodski tečaj

V tednu od 29. januarja do 5. februarja je potekal v župnijskem domu Anton Gregorčič v Štandrežu seminar za zborovodje otroških zborov, ki ga je organizirala Zveza slovenske katoliške prosvete. Povabilu se je odzvalo res lepo število mladih. Razveseljivo je bilo dejstvo, da niso bili prisotni samo pevovodje, pač pa tudi osnovnošolski učitelji in drugi, ki jim je otroško petje pri srcu. Predavanja o predstavitvi Orff-instrumentov so se udeležili tudi dijaki 4. in 5. razreda Pedagoškega liceja Simon Gregorčič iz Gorice.

Prvi večer je bilo na programu predavanje prof. Franke Žgavec z naslovom Uvod in splošni napotki glede izbire repertoarja in vokalna tehnika. Kljub temu, da je bil seminar namenjen predvsem otroškim in mladinskim zborom, je to predavanje dalo nekaj bistvenih smernic, ki naj se upoštevajo pri vseh zborih, ne glede na sestavo. Isto lahko trdimo o vokalni tehniki: dihanje, uporaba prepone in intonacija se ne spremenijo pri otroku ali odraslem človeku; to mora sam zborovodja prilagoditi potrebam in po svoji zmogljivosti in sposobnosti pokazati pevcem.

Nedeljsko dopoldne je prof. Hilarij Lavrenčič posvetil analizi skladb, ki so jih tečajniki priložili k prijavnici za bodoče delo s svojim zborom. Predavatelj se je posluževal načel harmonije glasbe, ki so bile nekaterim prisotnim žal nekoliko tuje, a tako potrebne za spoznavanje težave v skladbi. Navidezno dolge štiri

ure so izredno hitro minile zaradi svežine v podajanju in mladostniškega elana, ki nam ga je Hilarij kar stresal iz rokava.

V torek in sredo smo praktično obdelovali dirigiranje. Prepevali smo skladbe iz notnih map, ki so nam jih pripravili na Zvezi kulturnih organizacij v Ljubljani, in izmenično dirigirali. Oba večera je strokovno vodil dirigent prof. Stojan Kuret. Pri klavirski spremljavi sta sodelovali prof. Michela De Castro in prof. Valentin Pavo.

Kot že rečeno je bil četrtkov večer polnoštevilno obiskovan. Vodil ga je univerzitetni prof. Mirko Slosar iz Kopra. Predstavil nam je Orff-instrumente in prikazal tehniko igranja. Prisotni smo se tudi zabavali, saj smo se z mislijo vrnili v otroška leta in sledili prijetnim glasbenim uram med igro in delom.

Že je bila pred nami sobota, zadnji dan srečanja. Posvetili smo jo konkretnemu delu z malimi pevci otroških zborov iz Števerjana in Štandreža. Prof. Kuret je sledil petju otrok: z igro je obdelal pevsko tehniko, nato pa popravljaj napake v obvladanih pesmicah. Sledilo je še dvournno delo z orff-instrumenti. Seminar smo zaključili z družabnostjo.

Izvedli smo tudi anketo med udeleženci in ugotovili, da je bil tečaj res potreben. Vsi so bili zadovoljni s predavanji in so izrazili predlog, da bi nadaljevali delo in poglobljali različne teme. Organizatorji to že načrtujemo.

V.

Del udeležencev tečaja za zborovodje, ki ga je organizirala Zveza slovenske katoliške prosvete in je potekal v župnijski dvorani v Štandrežu

Občni zbor KD Sabotin

V soboto, 22. januarja t.l., se je v Štavrju odvijal redni letni občni zbor kulturnega društva Sabotin.

Najprej je v imenu društva pozdravil vse prisotne predsednik Gabrijel Figelj. Pestro delovanje društva v letu 1993 je orisal tajnik Lovrenc Peršolja. Seznanil nas je tudi o programu, ki si ga je društvo načrtovalo za leto 1994. Podrobno je bilo tudi blagajniško poročilo, ki ga je podala blagajničarka Irena Ferlat. Jordan Figelj je nato poročal glede stroškov, ki smo jih imeli ob popravilu šole v Štavrju, kjer je danes sedež društva.

Ob koncu se je zahvalil predvsem občini in rajonskemu svetu za prispevek, nato pa še Gorskim skupnosti, bankam in vsem slovenskim organizacijam, ki so prispevale za popravilo sedeža društva.

Sledil je pozdrav gostov, nato pa izvolitev novega odbora, ki je sedaj takole sestavljen: Gabrijel Figelj (predsednik), Jordan Figelj (pod-

predsednik), Lovrenc Peršolja (tajnik), Irena Ferlat (blagajničarka), Joško Feri in Franc Bizaj (gospodarja), Ivan Peršolja (tehnik), Nadja Kovic (referent za obveščanje), Maurizio Corsi (umetniški tehnik), Elena Rustja, Loredana Valentinčič, Valentin Devinar (predstavnik mladinskega odseka).

Kulturno društvo Sabotin prireja tradicionalni vaški praznik Sv. Valentina, ki bo 18., 19. in 20. februarja 1994 v Štavrju.

Spored:

- 18. februarja ob 20. otvoritev razstave o Soški fronti in predavanje dr. Draga Sedmaka.

- 19. februarja ob 20. dan slovenske kulture. Razstava in nagrajevanje natečaja na temo: »Iz ljudskega izročila«.

- 20. februarja ob 10.30 odprtje kioskov v prostorih bivše osnovne šole v Štavrju. Ob 14. slovesna sv. maša. Deloval bo dobro založen bufet z domačimi štruklji in briško kaplico.

Ronald Harwood - Garderober

Po predolgem »neopravičenem« premoru smo goriški in novogoriški gledalci končno dočakali tretjo predstavo v letošnji abonmajski sezoni. V ponedeljek, 31. jan., smo se morali »prisiljeno« podati v gledališče v Trzin. Ta pobuda (ni bil namreč zgolj tehnični vzrok, kajti v goriškem Katoliškem domu bi predstava bila težko uprizorljiva zaradi scenske zamisli, ki je zahtevala precejšnjo globino odra), ki je hotela poživiti kulturno življenje Slovencev, ki prebivajo v tem obmorskem mestecu, je vsekakor pozitivna. Mislim pa, da bi bilo korektno in vladno do abonentov, če bi jih o tem »premiu« vodstvo SSG obvestilo že ob začetku sezone! Goričani se nehoti večkrat čutimo drugorazredna publika. Pogosto smo namreč že doživeli predolge premore med eno predstavo in drugo.

Vsekakor Garderober dramatika Ronalda Harwooda, v režiji mladega režiserja Vinka Moderndorferja, je žela veliko odobravanje. Ob koncu so gledalci nagradili ves ansambel, a še posebno Alojza Sveteta in Antona Petjeta s toplim navdušenim ploskanjem.

Garderober je dramska zgodba z marsikaterimi komičnimi trenutki, a z grenkim prizvokom. Dejanje se odvija v gledališkem svetu, na odru in za odrom. To je drama gledališkega igralca-zvezdnika, velikega sebičnega, ki je vse svoje moči podaril gledališču. Celó v vojnem času (igra se dogaja v Angliji med drugo svetovno vojno) bi rad s svojim igranjem odgnal tuljenje siren in bučanje bomb. Čuti, da je gledališče nekaj čaroben svet, v katerega ne more po-

polnoma prodreti realnost, niti grozota vojne. Z igranjem se igralec protagonist daja in razdaja, dokler mu ne poidejo vse moči in izgoreva pred našimi očmi. Umre prav v svoji sobici za kulisami (to se je kake mu igralcu res pripetilo, npr. Molieru).

Njegov občutljivi, zvesti garderober Norman ga še zadnjič »prisili«, da nastopi v vsej svoji veličini v vlogi kralja Leara. Pomaga mu pri maskiranju, pri oblačenju. Šepeta mu celo besedilo drame. Norman je popolnoma predan svojemu Plemenitemu gospodu. Brez njega se čuti nemočen, brez smotra, izgine kot osebnost. Zelo je razočaran, ko bere posvetilo nikoli napisane igralčeve avtobiografije, kajti spozna, da ga Sir ni niti omenil. Mladi Svete nam je z oblikovanjem tega lika spet dokazal, da je zelo talentiran in da se mu obeta še mnogo uspeha na odrskih deskah. Petje pa nam je s svojim odličnim igranjem in z izredno mimično sposobnostjo spet zarisal takega junaka, ki si ga zlahka ne bomo zbrisali iz spomina. Naj omenimo še nekoliko ironično-otožno Plemenito gospo, ki jo je dovršeno odigrala Lidija Kozlovič, in Bogdano Bratuž kot Madge - inspicientko v gledališču, ki ji ni nudilo sreče, a na katerega je neizprosno vezana.

Garderober je res izjemna igra v igri, kjer se igralčeva življenjska resničnost in igra srečujeta in skoro spajata. Navsezadnje ali ni tudi naša življenje neka velika igra, v kateri smo mi ljudje igralci vsak s svojo usodo-vlogo, včasih tragično, včasih komično, ki jo moramo odigrati do konca?

Iva Koršič

Sovodnje

Prva seja sovodnjanske občinskega sveta je bila 28. januarja. Pri odobritvi zapisnika je načelnik SSK Černic opomnil na manjkajoči zapis, da so bila pri razpravi in odobravanju 11. variante Splošnega regulacijskega načrta tudi območja vasi Gabrje in Vrh sv. Mihaela, ki so podvržene zakonom Kraškega parka.

Svet je odobril vpis nad 55 mil. lir pasivnih ostankov iz let 1990-91-92, s tem tudi spremembo v proračunu 1993. Vsoto je odbor namenil za sledeča dela: 9 mil. lir za posodobitev električnih napeljav v šolskih stavbah, 19,8 mil. za športni center na Peči, 17,4 mil. za vzdrževanje in urejanje cest, 9 mil. lir za ureditev prostora na kraju podrte Kodermačeve hiše, ul. Brener (na tem kraju občinska uprava že dolgo let načrtuje občinski socialni center), kjer bo brez asfalta urejeno parkirišče, dva metra širok vhod v otroški vrtec ter dela, ki so s tem povezana.

Černičev predlog, naj se županu in odboru poviša mesečna odškodnina za 50% — zakon namreč dovoljuje stodontno — je presenetil sam odbor, ki je predlagal le 15%. Černic je svoj predlog utemeljil s potrebo, da bi bila odškodnina odraz večje prisotnosti pri opravljanju odborniških obveznosti.

Podžupan Petejan je predlog Černica pozitivno ocenil, vendar je bil mnenja, da je povišek, ki ga predlaga odbor, že vključen v postavki proračuna, kot odškodnina pa zadostuje odboru oz. županu in odbornikom.

Odbornik Butkovič je med drugim dodal, da je na listi kandidiral za dobiti slehernega občana ne pa zaradi honorarjev.

Z večino glasov je svet odobril predlog odbora; župan bo prejemal 751 tisoč lir mesečno bruto (doslej 653 tisoč) podžupan 413 (doslej 359), odborniki 375 (326); svetovalci bodo prejemali za vsako prisotnost 27 tisoč (doslej 24), zakon ne predvideva poviškov za člane občinskih komisij.

Svet je vzel na znanje programsko poročilo za leto 1994. Podžupan je dejal, da se številke malo razlikujejo od prejšnjih let.

Po skoraj enourni razpravi je bila zaradi nesoglasja med svetovalci oz. odbora resolucija glede pokrajinskega načrta za uničevanje odpadkov izročena komisiji za ekologijo, da celotno zadevo prouči in ponovno izroči občinskemu svetu.

Remo Devetak

Sožalje

Oder 90 izraža globoko sožalje Mirjam Obljubek in sorodnikom ob izgubi svaka.

Katoliška knjigarna

vabi na predstavitev knjige o pesniku

Igu Grudnu

v četrtek, 17. februarja, ob 18. uri.

O delu, ki nosi naslov

NARCIS ŠIROKEGA SRCA,

bo govorila prof. Nada Pertot.

Prisotna bosta avtorja Marko Tavčar in Ivan Vogrič.

Svečnica na Proseku

Štirideset dni po božičnem prazniku Jezusovega rojstva smo 2. februarja obhajali svečnico, dan, ki nas spominja na Jezusovo darovanje v templju. Na ta dan se navadno blagoslovljajo sveče.

Na Proseku so nekoč sveče blagoslovljali v vaški jami, Pečini. To staro tradicijo, ki je z leti zamrla, smo obnovili pred nekaj leti, ko smo vaščani Pečino obnovili in vanjo postavili kip Matere božje. Ljudje so se z veseljem odzvali klicu tradicije. Tako smo tudi letos imeli mašo in blagoslov sveč v Pečini. Maše, ki so jo oblikovali proseški skavti in skavtinja, se je udeležilo res veliko število vaščanov. Marsikateri so se ob ponovnem prihodu v jamo spominjali, kako so se med drugo svetovno vojno vanjo zatekali in bili v njej na varnem, medtem ko so nad njihovimi glavami švigala vojna letala.

Med mašo smo v rokah držali prižgane sveče, ki so nas spominjale na naš krst, ko nam je bote prižgal svečo, simbol, da smo postali del krščanskega občestva. Sveča je prispodoba Kristusa, ki je bil darovan v templju, da bi zasvetil ljudem na njihovi življenjski poti in jim pomagal najti pot iz teme; sam je postal neugasljiva luč. V tem prepričanju je v sredo, 2. februarja, zabrlelo na desetine lučic in osvetlilo temne stene jame.

M.B.

Koloniji v Dragi in Comegliansu.

Vpisovanje v koloniji se je že začelo. Vpisujejo zdravniške, šolske oz. občinske asistentke. Vpisne pole dobite na šolah. Vpišejo se lahko otroci od 5. do 16. leta. Pazite, v tržaški občini se vpisovanje zaključuje že 5. marca.

ZAHVALA

Ob praznovanju najine 50-letnice poroke se želiva zahvaliti vsem, ki so nam s svojo prisotnostjo razveselili in tako omogočili, da bo nama ta dan ostal nepozaben. Posebej se želiva zahvaliti gospodu župniku Simčiču za cerkveni obred, pevcem, ki so nam s svojim petjem počastili, vaščanom in vsem prijateljem.

Bojana in Poldo Ožbot

Fotoklub - Skupina 75 prireja 1. fotografski ex tempore, ki bo v nedeljo, 13. februarja, od 9. do 19. ure, v goriškem mestnem središču ter okolici na temo: Pustovanje na Goriškem. Vpisnina, oddajanje filmov in sprejemanje del bodo v Gorici, Verdičev korzo 87, ob trgovini Foto Medeat, od 9. ure do 19.45. Prvim trem dobitnikom bodo podeljene denarne nagrade in priznanja.

MAŠE NA SV. GORI

Ob nedeljah in praznikih: ob 8., 10. in 16. uri.

Ob delavnikih: ob 8. in 16. uri.

Novi pokrajinski vodstveni organi SSK

V četrtek, 3. februarja, se je na svojem sedežu sestal na prvi seji novi pokrajinski svet Slovenske skupnosti, ki je bil izvoljen 15. januarja v Bazovici. Na začetku je bil dan poseben poudarek stikom stranke z drugimi političnimi formacijami glede obnašanja do parlamentarnih volitev. Pri tem je bilo ugotovljeno, da pri večini komponent tako imenovanega skupnega zastopstva Slovencev ni prave volje za oblikovanje enotne strategije manjšine za politične volitve 27. marca in skupnega dogovora o slovenskih kandidatih. Ponavljajo se stare napake in neodgovorna izsiljevanja. Spricho takšnega zasuka

stvari bo morala Slovenska skupnost potegniti ustrezne zaključke in postaviti vse slovenske komponente pred neizbežne odgovornosti.

Ob sestavi novih strankinih organov je bil za predsednika z večino glasov izvoljen Jože Škerk, za podpredsednika Josip Pečenko in za tajnika Aldo Stefančič.

Za pokrajinskega tajnika je bil soglasno potrjen Martin Breclj. V novi izvršni odbor so bili potrjeni ali na novo izvoljeni Andrej Berdon, Aleksander Furlan, Anton Gašperšič, Maja Lapornik, Stojan Lisjak, Peter Močnik, Boris Slama, Alojz Tul.

Krožek za družbena vprašanja Virgil Šček je 27. januarja predstavil prvo izmed dveh knjig o tržaškem vprašanju v času okoli Londonškega memoranduma, ki ju je izdal pred kratkim.

Drugo knjigo, ki jo je v italijanščini napisala prof. Bruna Ciani in nosi naslov

TRST 1954 - 1956

SPOMENICA O SOGLASJU IN SAMOSTOJNE SLOVENSKE STRANKE,

bomo predstavili v četrtek, 17. februarja, ob 20.30 v Peterlinovi dvorani, ul. Donizetti 3 v Trstu.

Svoje delo bo najprej predstavila avtorica, nato bo Ivo Jevnikar vodil javni razgovor s tremi protagonisti samostojnega političnega nastopanja v tistem času. To so dr. Branko Agneletto, dr. Drago Legiša in dr. Jože Škerk.

Večer bo vodil predsednik Krožka dr. Rafko Dolhar.

Vljudno vabljeni!

Pastirski obisk v Rojanu

Škofov pastirski obisk je za vernike vsake župnije velikega pomena. Škof ne prihaja kot nekaj nadzornik, ampak kot oče, ki se želi srečati z župnijsko družino in bolje spoznati njeno življenje. Škof ne prihaja z ukazi; pojasnjuje, spodbuja, priporoča. Rad posluša besedo vernikov in kolikor spozna za pravilno, jo rad upošteva.

Tudi pri nas v Rojanu je bilo tako. Vesel je bil aktivnega sodelovanja pri nedeljski maši. Ker je Rojan dvojezična župnija, so bili njegovi nastopi vedno vsaj delno dvojezični, česar smo bili slovenski verniki resnično veseli. G. škof je večkrat pohvalil dobro razumevanje obeh skupnosti v župniji, italijanske in slovenske.

Glavni dogodek ob škofovem obisku je bila sveta maša v nedeljo, 30. januarja, s prenosom po radiu ob deveti uri. Spoznali smo, da sedaj g. škof sproščeno obvlada naš jezik. V jasni pridigi nam je dobro razložil velik pomen bogoslužja svete maše, zakramentov, molitve in ljudskih pobožnosti. Z bogoslužjem častimo Boga in prosimo njegovo pomoč.

Doživeto je bilo srečanje g. škofa z našimi ljudmi v Marijinem domu. Med nami je ostal poldrugo uro. Poročal sem mu o življenju in delu slovenskih vernikov. Omenil sem tudi težave, s katerimi se srečuje danes vsaka verska skupnost. G. škof je

imel za nas toplo besedo. Pohvalil je naša prizadevanja in zlasti priporočal poglobljanje verskega znanja. Prisotne skavtine so g. škofa počastile s skavtsko pesmijo.

Uradni sklep pastirskega obiska je bil istega dne zvečer v cerkvi.

Hvala Bogu za vse sadove škofovega pastirskega obiska. Dobri Bog naj poplača trud g. škofu in vsem, ki so obisk pripravljali.

Stanko Zorko

Nabrežina

ZAHVALA

Župnijsko občestvo se iskreno zahvaljuje vsem, ki so sodelovali na prireditvi za katoliški tisk preteklo nedeljo, zlasti moškemu zboru Fantje izpod Grmade za vrsto prelepih narodnih pesmi. Posebna zahvala uredniku Ognjišča Francu Boletu za globok in navdušen govor o našem tisku v Sloveniji in zamejstvu. Spodbudila nas je objektivna novica, da Ognjišče bere nekako tristo tisoč ljudi! Pa še hvala mladim muzikantom in recitatorjem ter udeležencem srečelova za naš Katoliški glas.

V ponedeljek, 21. februarja, ob 20. uri bo mesečno dekanjsko srečanje — za versko poglobitev — v župnijski dvorani o važnem problemu vere v današnjem času. Sledita razgovor in družabnost.

* * *

Kdor izgubi občutek in zavest grešnosti, naj se zave, da je sam slaboten in grešnik.

Pojasnilo

Ob hudi tragediji, ki je s smrtjo treh članov televizijske ekipe RAI iz Trsta v Mostarju prizadela tudi vso našo javnost, so se razširile tudi nekatere neresnične in neljube govorice v zvezi s pogrebom Daria D'Angela na Proseku. Na podlagi naših poizvedb lahko z gotovostjo zapišemo, da je bil pogreb brez duhovnika in zvonjenja, ker je župnik s tem izpolnil izrecno željo vdove, kar je treba spoštovati. Pač pa je cerkveni zvon naznanil njegovo prezgodnjo smrt že na dan žalostnega dogodka.

Uredništvo

Trst v nevarnosti?

Pred kom neki, če ne pred Slovenci? Celo Famiglia Cristiana, sicer do manjšin vedno nepristranska, se je dala zaplesti s člankom v 47., decembrski številki. Zdaj pa so se oglašili še veliki ital. dnevnikarji zaradi dveh slovenskih besed, ki ju je povedal novi župan v zahvalo volivcem. Ali ima strah res tako velike oči? Ali ni bila nekoč Gorica popolnoma slovenska, kot že ime samo potrjuje? In danes? Celo v Sloveniji pada število prebivalcev, pa bi se kdo bal, da bo v Gorici vedno več Slovencev? Strah je poponoma odveč! Pa naj dopisnica v imenovanem FC še tako toži, da so Tržačani žalostni prav zaradi tega strahu! Zgodovina uči prav nasprotno. Ko je ital. vojska tam po 1942. letu prišla v Ljubljano, je beneški dnevnik objavil uvodnik s 6 cm visokim naslovom: Lubiana italianissima, ker so vsi Ljubljanci govorili kar tri jezike, da je kot pot z Dunaja do morja Slovenija mogla trgovati in občevariti v treh jezikih. Do konca prve svetovne vojne so bili v Trstu priznani trije jeziki: nemški, italijanski in slovenski. Kdor je hotel v najpreprostejši urad ali v policijsko službo, je moral dokazati, da zna vse tri jezike. Teh pa niso zmogli vsi Tržačani, ki so želeli priti v službo.

Dopisnica FC pa vse huje potvarja zgodovino Trsta, ko trdi, da je bila doba fašizma v Trstu »tranquilla«. Za Slovence prav gotovo ne! Saj je fašizem divjal s tako silo, da je zatrl vse slovensko kulturno delo: ukinil vsa društva, ves tisk z izjemo verskega, poitalijančil vse slovenske šole, zažgal središče slovenstva, osemnadstropni Balkan, prepovedal slov. petje izven cerkva. To naj bi bila mirna doba fašizma! S težavo smo se zatekali v zakristije, da smo kaj napredovali, pa še tam so nas poslušali in ovajali, da smo se morali zagovarjati na kvesturi. Le en primer! Vsako izven-cerkveno pobožnost je bilo treba osem dni prej javiti občini. Tako sem javil tudi procesijo v cerkvico sv. Marjete na pobožju Stola v Breginju prvo nedeljo julija. Verniki so peli, jaz pa pridigal na skali ob cerkvici; toda ojoj! Moral sem na kvesturo, ker je bilo vse slovensko. Pustil sem prstne odtise in šel domov. Drugo leto pa sem pisal županu, naj mi pove, kje naj pridigam, ko je vendar cerkvica tako majhna, ljudje pa skoro vsi zunaj. Poslal je moje vprašanje na kvesturo. Do sobote zvečer ni bilo odgovora. Torej ne pojdemo k sveti Marjeti! Toda ob 10. uri zvečer me zbudi g. kvestor in dva komisarja, med njima moj stari znanec dr. Trentadue, ki me je že prej pogosto zasliševal. Kvestor je zahteval, da moram pridigati notri v cerkvici, peti pa ne smemo slovensko. Jaz sem seveda ugovarjal, kako naj prepovem ljudem peti in komu naj pridigam v tako majhnem prostoru, ko je pa zunaj večina ljudi. Celo uro smo se dajali, vsak je trdil in zahteval svoje, nazadnje sem rekel, da sploh ne bom pridigal, če zunaj ne smem. Potem pa je kvestor rekel, naj pridigam zunaj, toda tik ob zidovju. Glede petja ni rekel nič. Ob 11. uri so odšli, brž potem pa trka karab. maršal in me vpraša, ali je bil res kvestor pri meni; on ga namreč ni poznal... In še en ocvirek navedem z Gorenjega polja. Zahtevali so, da moram iti v šolo učiti krščanske nauke po laško. Dali so mi mali katekizem, v katerem

je bilo prvo vprašanje: Kdo si ti? Odgovor: Jaz sem Italijan... Seveda nisem šel v šolo in tako zgubil popolno učiteljsko plačo, kakor tudi kongruo in prefekturno priznanje duhovnije, dokler nisem zapustil Gorenjegapolja in šel v Breginjo. To je trajalo 3 leta. Noben duhovnik ni šel v šolo, marveč smo vsi učili nauk v cerkvi ali zakristiji.

Dopisnici iz Trsta povem še tole. Dokler je bil Trst pod Avstrijo, je imel vsak narod vse kulturne pravice, ljudje so se sporazumevali v treh jezikih, šovinističnega trenja ni bilo kaj prida. Če Trst takrat ni postal slovenski, tudi danes ne bo. Nihče naj se ne straši in naj raje pusti vsakemu naravne pravice, da bo vlada po več kot 40 letih končno dala tudi Slovincem že v ustavi zagotovljene pravice manjšin!

Z.M.

»Sanje o Krasu« v Devinu

Znani tržaški slikar Edi Žerjal je ubral novo pot. Do lani smo ga poznali predvsem kot odličnega grafika, ki je z veliko tehnično dovršenostjo in natančnostjo predstavljal svoje poglede na kraško arhitekturno zanimivost, sporočilo starodavnih pisav in glagoljaskih napisov, kmečko delo v različnih letnih časih.

Edi Žerjal je tokrat, kot rečeno, ubral novo pot. Od ponedeljka, 20. decembra, do 9. januarja, je bilo na sedežu devinskih pevskih zborov razstavljenih deset laviranih risb, ki jim je umetnik dal skupen naslov »Sanje o Krasu«. Z uporabo akvarelnih barv in barvnih tušev, ki jih izpira s posebnimi rdečili, je Edi Žerjal tokrat predstavil drugačen pogled na Kras. Umetnik daje bolj slutiti kot pa prepoznati pokrajino, ki jo hoče upodobiti.

Vsakdo, ki bo te risbe pogledal, bo v njih videl kraške griče in doline, suhe zidove okrog ograda, burjo, ki ustvarja vrtince, polja pod kraško vasjo, grižo in osončeno morsk gladino v ozadju ter zimo na Krasu. Vsakogar bodo drugače nagovorile, ker je to smisel umetnosti, a vsakdo bo ob gledanju teh slik postal pozoren na določene podrobnosti, ki jih doslej v naravi ni opazil, saj tudi to je smisel likovnega sporočila, da s slutnjo daje zavest o neki globlji resnici in obstoju stvari.

Umetniku moramo čestitati in voščiti, da bi mu zadnja dela prinesla veliko ustvarjalnega zadoščenja. Upati je tudi, da bodo devinski zbori nadaljevali s tako razstavljalno dejavnostjo, ki ljudem daje priložnost, da spoznajo domače likovne ustvarjalce.

Tam

Festival slovenske popevke bo predvidoma marca

3. festival slovenske popevke v Trstu se bo odvijal predvidoma meseca marca, na njem pa bomo slišali šestnajst pesmi. Vabilu barkovljanskega kulturnega društva se je odzvalo lepo število pevcev, ki so opravili že prvo avdicijo v prostorih SKD Barkovlje v petek, 28. januarja. Strokovna komisija je izbrala šestnajst popevk. Nastope pevcev so posneli, tako da bodo lahko na osnovi posnetkov pripravili aranžmaje posameznih pesmi.

Božično srečanje kraških cerkvenih zborov

Z gotovostjo lahko rečemo, da lokavska župnija ni doživela po odhodu župnikov Virgila Ščeka in Antona Požarja takšnega pevskega slavlja, kakršnega smo bili priča v nedeljo, 30. januarja. Prostorna župna cerkev sv. Mihaela s čudovito Kraljevo poslikavo je bila prizorišče nastopa zborov iz župnij Sežana, Rodik in Divača. Vsak zbor se je predstavil z eno božično skladbo. V drugem delu pa so zapeli združeni zbori. Kot gost je nastopil moški zbor Novega sv. Antona iz Trsta. Program so sestavljale skladbe domačih avtorjev. Močno je bil zastopan skladatelj Ubald Vrabec, saj smo se prav tega dne spominjali obletnice njegove smrti. Napovedovalki Breda Cizl in Tadeja Bernetič sta v veznem tekstu povezali razmišljanja skladatelja Vrabca in pesnika Kocijančiča o glasbi, glasbenem okusu poslušalcev ter o zborovskem petju. Ob koncu je recitatorka Breda občuteno podala neobjavljeno pesem Lada Piščanca Vigilija.

Razveseljiv je bil nastop mladih zborovodij in organistov, kar zagotavlja, da bodo kraški cerkveni zbori v bodočnosti kvalitetno delovali. Imenovane zore so pripravili: Andreja Gerželj, Andreja Jazbec, Milena Kostadinovič, Vanda Šimec, Milan Stepan in Edi Race.

Za brežibno organizacijo koncerta gre vse priznanje lokavskemu župniku g. Milanu Stepanu. Koncert sta s svojo navzočnostjo počastila komenski dekan g. Krapež, ki je pevcem povedal nekaj vzpodbudnih besed, ter bivši lokavski župnik dr. Tone Požar.

Na kamnitih kraških zvonikih so tudi letos ugasnile božične zvezde. Daj Bog, da bi nas njihov žar s sporočilom božičnih praznikov ožarjal skozi vse leto, do prihodnjega božičnega pevskega slavlja.

Počastitev mostarskih žrtev

Pretekli teden je bil zaznamovan s številnimi spominskimi svečanostmi, s katerimi so počastili spomin na tri tržaške časnike, ki so bili ubiti v Mostarju. Omenimo naj samo nedeljski koncert v dvorani Triplovich, ki je bila za to priložnost nabito polna. Pripadniki slovenske narodnostne skupnosti pa so se člana ekipe RAI-a Saše Ote spomnili na svečanosti v Borštu v torek, 2. februarja, spominsko oddajo pa je pripravljal Radio Trst A.

Mladi člani tržaške Katoliške akcije pa so v nedeljo priredili povorko po mestnih ulicah, da bi izpričali svojo zaprepasčenost ob sobotnem ponovnem pokolu v Sarajevu. Povorko je vodil škof Bellomi. Zbranih je bilo tudi 800 prostojen, da bi letošnjo Nobelovo nagrado za mir podelili sarajevskim otrokom.

Bo Trst imel tri dnevnik?

Ta je vsekakor želja časnikarjev bivšega dnevnika Trieste Oggi, ki že precej časa ne izhaja več. Osnovali so zadrugo, ki naj bi se že dogovorila s skupino podjetnikov, ki bi nastanek novega časopisa podprli. Novemu dnevniku naj bi bilo ime La Cronaca - Nord Est - Giornale di Trieste, začel naj bi izhajati 10. februarja, torej že ta teden. Imel naj bi tudi tedensko »magazine« priložo.

Koncert skupine Krila

V soboto, 5. t.m., se je v župnijski cerkvi na Opčinah odvijal koncert vokalne skupine Krila iz Šmartnega pod Šmarno goro. Koncert je v sodelovanju z opensko župnijsko skupnostjo priredil Sklad Mitja Čuk. Skupina Krila se je občinstvu predstavila s pestrim programom, ki je obsegal skladbe pretežno nabožne vsebine od renesančnih motetov preko znanih slovenskih cerkvenih skladb do črnih duhovnih pesmi — le-tim posveča skupina precejšnjo pozornost —, slišali pa smo tudi nekaj slovenskih umetnih in narodnih pesmi.

Skupina, ki šteje 12 mladih pevcev, je nastala šele lani, vodi pa jo pevovodkinja Mojca Oblak. Tej izredno kratki življenjski dobi navkljub pa je pokazala veliko mero zlitosti in ubranosti, do katere pri kakem drugem pevskega sestavu pride šele čez nekaj let. Pri gostih se je tudi poznalo, da pojejo izredno sproščeno in z velikim veseljem, skratka, da se pri tem zabavajo, kar pri mnogih drugih zborih ni opazno. Njihovo izvajanje je opensko občinstvo kajpak nagradilo s toplim ploskanjem, prijeten večer pa se je nadaljeval z družabnostjo v piceriji »Da Rino« (za domačine »pri Sklausu«), kjer res ni manjkalo veselega vzdušja, petja in sproščenega pogovora med gosti in tržaškimi prijatelji.

Illy v Ljubljani

V sredo, 2. februarja, se je v Ljubljani mudila tržaška delegacija, ki jo je vodil župan Riccardo Illy. Delegacijo je sprejel ljubljanski župan Jože Strgar, srečala pa se je tudi s predsednikom republike Kučanom ter s predstavniki raznih ministrstev. Na srečanjih je bila poudarjena nujnost tesnejšega povezovanja Trsta z njegovim naravnim zaledjem, ki je ozemlje Republike Slovenije, pa tudi nujnost razumevanja in sožitja med slovensko in italijansko komponento tržaškega mesta. To je prvi obisk kakšnega tržaškega župana v slovenski prestolnici po daljšem presledku, ki je bil zaznamovan s Slovincem nenaklonjenimi občinskimi upravami, ni pa prvi v zgodovini, saj sta Ljubljano v preteklosti obiskala tudi bivša župana Spaccini in Richetti.

Božja liturgija vzhodnega obreda

Preko 30 let vztrajata ekumenski vodji dr. Angel Kosmač in dr. Jože Markuža pri obhajanju vzhodne liturgije. Teden cerkvene edinosti nas je v nedeljo, 23. januarja, na novo povezal s to dragoceno dediščino. Že papež Janez XIII. je priporočal vsem slovanskim narodom, naj nedotaknjeno ohranijo dragocen zaklad svetih bratov Cirila in Metoda.

Tako je letos cerkev sv. Ivana gostila v popoldanskih urah slovesno bogoslužje v staroslovanskem jeziku. Polnoštevilni udeleženi verniki so zbrano sledili častitljivi liturgiji.

Dr. Angel Kosmač je uvodoma obrazložil pomen in zgodovinske podatke o pokristjanjenju Rusov, ki so že v začetku sprejeli vzhodni obred bizantinske liturgije. Obredno besedilo pa je v presledkih spremljal s posajnili.

Že drugačni liturgični paramenti, široko kajenje liturgičnih knjig, oltarja in vernikov, prevzemajo vernika z neko plemenito davnino bogočastja, ki je za brate na vzhodu še vedno običajna.

Pomlajeni, odlični ekumenski zbor dr. Hareja je temu obredu neprecenljiv spremljevalec, svojevrstna melodika s prizvokom veličastja.

Dolga vrsta prisotnih se je odzvala vabilu za obhajanje pod obema podobama. Mogočni spev »Mnoga ja ljeta« pa je pomenil zaključek slovesnosti. Sledila sta še poljub križa in delitev blagoslovljenega kruha.

S tem pa še ni izčrpano ekumensko delovanje dr. Kosmača. Ekumenska misel ima v njem zvestega pobudnika ob raznih prilikah v letu.

F.V.

Škrat Št. 11/12

Zadnja številka Škrata iz leta 1993 prinaša tudi tokrat vrsto zanimivih prispevkov o otroški in mladostniški problematiki. O nasilnosti v otrokovem vedenju piše dr. Martina Tomori, o problemu učenja Mirjam Bratina, o nadarjenosti pa Suzi Pertot. O tem, kako in kdaj naj začne otrok slediti likovnemu pouku, piše Jasna Merku, Jadranka Košuta pa je napisala prispevek o zgodovini risane filma. Dva »zdravniška« članka je prispeval dr. Viljem Ščuka (Pomembno zaveznitvo in Bliža se čas gripe...), Jelka Cvelbar pa se v svojem sestavku ustavi ob problematiki mladostnikov. Škrat je tudi bogat s prispevki o filateliji in nasveti za zabavno igro, pa tudi z Besednim vrtljakom, ki ga ureja Vera Tuta, ter z ilustracijami Iris Biekar, Jasne Merku in Magde Tavčar. Zadnja stran je kot običajno posvečena Skladu Mitja Čuk. Za to številko je Stan-ka Čuk prispevala poročilo o Božičnici 1993.

Nakup delnic Krekove banke - dobra in gotova naložba

Krekova banka je bila ustanovljena 16. oktobra 1992.

19. februarja 1993 je začela s poslovanjem. Banka je nastajala kot vseslovenska banka - za Slovence doma, v zamejstvu in izseljenstvu. Želeli smo, da bi vsak Slovenec občutil, da je to naša banka, ki ji lahko zaupamo in ki ima čisto preteklost.

Hvala Bogu, v tem kratkem času poslovanja je izpolnila prva pričakovanja. Vzpostavila je organizacijo v centrali v Mariboru in uredila tri poslovalnice: v Mariboru, Ljubljani in Zrečah. V pripravi je še odprtje poslovalnic v Novem mestu, Novi Gorici, Kopru, Celju, Kranju...

Bilancijska vsota je hitro narasla, tako da spada že banka med srednje slovenske banke. Ljudje ji izredno zaupajo in želijo, da bi se čimprej približala vsakemu Slovencu.

Delnice iz prve serije (v vrednosti 10 milijonov nemških mark in dolarjev) so ohranile realno vrednost z dodatnim dobičkom. Gotovo je naložba denarja v naše delnice dobra investicija. V februarju 1993 so bile delnice po 200,00 DEM, sedaj so po 18.200,00 SIT (preračunano 236,00 DEM).

Rast in razvoj te naše Krekove banke je odvisna od rasti osnovnega kapitala. Če hočemo ostati samostojna vseslovenska banka z vsemi posli, moramo v novem letu dvigniti ta osnovni kapital na vrednost 60 milijonov nemških mark. Hkrati želimo tudi, da bi banka ostala v rokah ustanovitelja, to je Cerkve. Zato se obračamo na vse, ki nam zaupate, da se priključite kot delničar naši banki. Z nakupom delnic boste dobro naložili denar, hkrati pa podprli razvoj banke. Za to se toplo priporočamo.

Sporočamo vam tudi, da banka lahko v celoti posluje za vas, in vam ponuja:

- varno hrambo prihrankov; in v pogled preko žiro računov, tekočih računov in hranilnih vlog ali vezano, kar pomeni denar na razpolago takrat, ko boste sami želeli,
- možnost ugodnega osebnega kreditiranja,
- možnost poslovanja preko vseh enot pošte v Sloveniji, za kar stroške poravnava banka. Banka tudi ne zaračunava stroškov vodenja računov, ki jih imate pri njej.

Vpis in vplačilo delnic ter informacije glede poslovanja lahko uredite na naslednjih:

1. Centrala v Mariboru: Slomškov trg 18, Maribor, telefon: 062/222-261,

2. Poslovna enota Ljubljana: Dalmatinova 1, Ljubljana, telefon: 061/13-22-031
Pogačarjev trg 2, Ljubljana, telefon: 061/310-664

3. Poslovalnica Zreče: Cesta na Roglo 11h, Zreče, telefon: 063/762-565 in 063/762-575,

in v naslednjih informativnih pisarnah:

1. Koper: Trg revolucije 11, v prostorih škofijskega ordinariata - pritičje.

Odprto: ponedeljek in petek od 10. do 12. ure, sreda od 15. do 17. ure
Telefon: - za uradne ure: 066/21-059 - izven uradnih ur: 066/21-071

2. Nova Gorica: Vojkova 59, v cerkvi v Novi Gorici.

Odprto: torek, sreda, četrtek od 15. do 17. ure.

Telefon: - za uradne ure: 065/21-197

- izven uradnih ur: 065/22-020

3. Ajdovščina - Šturje: Slomškova 25.

Odprto: sreda od 15. do 17. ure in petek od 10. do 12. ure.

Telefon: - za uradne ure: 065/61-164 - izven uradnih ur: 065/62-427.

4. Gornja Radgona, Jurkovičeva 2 - v prostorih župnišča.

Odprto: ponedeljek, sreda od 13. do 15. ure in sobota od 8. do 10. ure

Telefon: - za uradne ure: 069/61-236 - izven uradnih ur: 069/61-546.

5. Nazarje, Samostanska pot 50, v prostorih župnišča

Odprto: nedelja od 8. do 10. ure in sreda od 9. do 11. ure

Telefon: - za uradne ure: 063/831-993 - izven uradnih ur: 063/832-630.

6. Idrija, Lapajnetova 7 - stara pošta - I. nadstropje.

Odprto: ponedeljek od 15. do 17. ure in sreda od 10. do 12. ure.

Telefon: - za uradne ure: 065/71-090 - izven uradnih ur: 065/71-257.

7. Ribnica, Hrovača 52a

Odprto: ponedeljek, sreda, petek od 17. do 19. ure.

Telefon: 061/861-491

8. Kranj, Šempetrska 24.

Telefon: 064/311-277

9. Radovljica, Linhartov trg 15

Odprto: torek in petek od 16. do 18. ure.

Telefon: - izven uradnih ur 064/714-868.

10. Ljubno od Savinji, Ljubno 57

Telefon: 063/841-303

063/841-028.

11. Šmarje pri Jelšah

Telefon: 063/821-462.

Kot zadnja novost pri Krekovi banki je ustanavljanje Krekove družbe za upravljanje investicijskih skladov. Ta družba bo zamenjevala lastninske certifikate, ki smo jih državljani Slovenije dobili kot delež družbenega premoženja za delnice. Računamo, da bo tudi ta družba uživala veliko zaupanje, zato se priporočamo, da ji tudi vi zaupate svoje certifikate.

Predsednik
Upravnega odbora
Mirko Krašovec

Visoki jubilej

V našem mestu Gorici je slavila visoki jubilej gosa Marija Žorž, globoko verna žena zavedna Slovenka, čeprav se je omožila z Italijanom. 30. januarja je dopolnila 90 let. Praznovala je v krogu svojih domačih, ki jo vsi spoštujejo. V življenju je veliko prestala, in prav je, da ji posvetimo nekaj vrstic ob tako visokem jubileju. Gosa Marija se je rodila pri Št. Vidu, pri Podnanosu. Njen oče je bil čevljar, mati je pa skrbela za otroke, saj jih je bilo šest. Naša Marija je morala pri 18. letih služiti. Delala je najprej v Vipavi v restavraciji Hrovatin, nato je prišla v Gorico k

Razpis 24. festivala domače glasbe »Števerjan '94«

SKPD F. B. SEDEJ iz Števerjana razpisuje 24. festival domače glasbe »Števerjan 94«, ki bo v Števerjanu 2. in 3. julija 1994 MED BOROVCI.

1. Festival je tekmovalnega značaja. Prijavijo se lahko vsi slovenski ansambli, ki gojijo narodno-zabavno glasbo.

2. Vsak ansambel mora izvajati dve skladbi. Prva skladba mora biti izvirna in prvič izvedena na Festivalu v Števerjanu. Druga skladba mora biti iz zakladnice najbolj priljubljenih uspešnic domače glasbe, napisana in izvedena (npr. na plošči) s strani najboljših slovenskih narodno-zabavnih ansamblov (npr. Avsenik, Slak, Veseli planašarji, Miha Dovžan itd.).

3. Festival se odvija v dveh dneh. Na prvem večeru nastopijo vsi prijavljeni ansambli, ki izvajajo dve skladbi. Približno polovica teh, po oceni komisije, je pripuščena v finale.

4. Ansambli, ki so bili pripuščeni v finale, nastopijo z istima skladbama naslednji večer in se potegujejo za sledeče nagrade:

- a) nagrada za najboljši ansambel Festivala in trofeja društva F.B. Sedej lit. 2.000.000
- b) nagrada občinstva lit. 1.000.000
- c) nagrada za najboljšo vokalno izvedbo lit. 700.000
- č) nagrada za najboljšo izvedbo kvinteta lit. 500.000
- d) nagrada za najboljšo izvedbo tria lit. 500.000
- e) nagrada za najboljšo besedilo lit. 200.000
- f) nagrada za najboljši zamejski ansambel.

5. O vstopu v finale in podelitvi nagrad pod točkami a,c,č,d,f, določa komisija, ki jo sestavljajo glasbeni strokovnjaki in predstavniki organizatorjev, ki predseduje komisiji.

O nagradi pod točko e) odloča komisija, ki jo sestavljajo literati in jezikoslovci.

6. Nagrado pod točko a), in sicer nagrada za najboljši ansambel Festivala, podeli strokovna komisija za

splošni vtis ansambla (izvedba, melodija, predstavitev ansambla na odru itd.) in je podeljena izključno za izvirno skladbo.

Nagrado pod točko b), in sicer nagrada občinstva, podeli občinstvo na podlagi posebnih glasovnic. Ocena občinstva je osnovana izključno na izvedbi skladbe iz zakladnice najbolj priljubljenih uspešnic domače glasbe.

Nagradi pot točko c), in sicer nagrada za najboljšo melodijo, in e), in sicer za najboljšo besedilo, podeli strokovna komisija za melodijo oz. besedilo izvirne skladbe.

Nagradi pot točko č), in sicer nagrada za najboljšo izvedbo kvinteta, in d), in sicer za najboljšo izvedbo tria, podeli strokovna komisija na podlagi izvedbe obeh skladb.

Nagrado pod točko f) podeli komisija po uvidevnosti oz. če je na Festivalu prijavljeno zadostno število zamejskih ansamblov, in na podlagi kvalitete.

Ansambel, ki je prejel nagrado pot točko a) nagrada za najboljši ansambel Festivala, ne more prejeti nobene druge nagrade.

7. Prijava mora vsebovati.

a) naziv ansambla, sedež in datum ustanovitve;

b) naslov ansambla ali njegovega vodje, kamor bodo naslovljeni bodoči dopisi ter nujno telefonska številka;

c) besedilo in notno gradivo izvirne skladbe;

č) naslov in izvirni izvajalec skladbe iz zakladnice najbolj priljubljenih uspešnic domače glasbe;

d) število članov ansambla in njihova funkcija v ansamblu;

e) fotografija in kratek zgodovinski opis ansambla;

PODATKI MORAJO BITI ČITLJIVI IN POPOLNI.

Rok za prijavo poteče 31. maja 1994.

Prijave morajo biti poslane na sledeči naslov:

SKPD F.B. Sedej - Trg svobode št. 6 - 34070 Števerjan - Gorica-Italija

8. Organizator si prevzame stroške za kosilo, večerjo in prenočišče ansamblov.

9. Organizator si pridržuje pravico, da spreminja po potrebi navedena pravila.

10. Prijava na Festival pomeni tudi privoljenje na snemanje za radijske oz. televizijske programe.

PREDSEDNIK
Marko Terčič

Za vse morebitne informacije se lahko obrnete na tajnico društva F.B. SEDEJ: Franka Padovan - tel. 0481/884160; vsak dan razen sobot in nedelj od 15. ure dalje oz. pisмено na zgoraj naveden naslov društva.

DAROV

V spomin rojstnega dneva tete Natuške Tanja, Erika in mama darujejo za bosanske otroke 300.000; Evelina Sirk za misijone 20.000 lir.

Za Katoliški glas: Ana Vicchi 50.000; Tončka Felc 10.000; v počastitev spomina pesnice Ljubke Šorli-Bratuž, daruje Irenka Vrtovec 100.000 lir.

Za slov. misijonarje: Ana Vicchi 40.000 lir.

Za Skupnost: Štefenatovi, Vrh 55, 50.000 lir.

Anica Vicchi

Na pusto nedeljo 13. februarja, pristrčno vabljeni ob 17.30 v Marijin dom, ul. Risorta 3, v Trstu. Mednarodni priznani čarodej minoritski pater Mirko Pihler bo nastopil z enournim programom rokohitrskih vragolij. V odmoru bogat srečelov.

Radio Trst A

Poročila: ob 7.00, 8.00, 10.00, 13.00, 14.00, 17.00, 19.00.

Sporod od 13. do 19. februarja 1994

Nedelja: 8.30 Kmetijski tednik. 9.00 Sv. maša iz župnijske cerkve v Rojanu. 9.45 Pregled slovenskega tiska v Italiji. 10.00 »Zvezdica zaspanka«. Napisal Frane Milčinski-Ježek. 10.35 Slovenska lahka glasba. 11.00 Za smeh in dobro voljo. 11.30 Filmi na ekranih. 11.45 Vera in naš čas. 13.20 Glasba po željah. 14.10 Božanska komedija: »Vice«. 14.45 Glasba za vse okuse. 15.00 Krajevne stvarnosti. 16.00 Šport in glasba. 17.30 Z naših prireditvev.

Ponedeljek: 8.10 Vaš Pepi in papači. 9.15 Marjan Tomšič: »Ostrigeca«. 10.30 Intemezzo. 12.45 Primorska poje. 13.20 Kmetijski tednik. 14.10 Radijska kviz - oddaja za otroke. 15.10 Panta rei. 15.30 Mladi val. 17.10 Mi in glasba. 18.00 Brezposelnost: teorija in praksa.

Torek: 8.10 Skozi tančico molka. 8.30 Soft Music. 9.15 Marjan Tomšič: »Ostrigeca«. 10.30 Intemezzo. 11.45 Okrogla miza. 12.45 Primorska poje. 14.10 Aktualnosti. 16.00 Mladi val. 17.10 Mi in glasba. 18.00 Božanska komedija: »Vice«. 18.40 Slovenska lahka glasba.

Sreda: 8.10 Obzornik. 9.15 Marjan Tomšič: »Ostrigeca«. 10.30 Intemezzo. 11.45 Okrogla miza. 12.45 Primorska poje. 13.20 Na goriškem valu. 15.00 Made in Italy. 15.30 Mladi val. 17.10 Mi in glasba. 18.00 Šest sodobnih tržaških pesnikov.

Četrtek: 8.10 Po poteh naših izseljencev. 8.40 Revival. 9.15 Marjan Tomšič: »Ostrigeca«. 10.30 Intemezzo. 11.45 Okrogla miza. 12.45 Primorska poje. 13.20 Glasba po željah. 14.10 Dvignjena zavesa. 15.00 Slovenska lahka glasba. 15.30 Mladi val. 17.10 Mi in glasba. 18.00 Dopisnice z najbližnjega vzhoda.

Petek: 8.10 Dopisnice z najbližnjega vzhoda. 8.40 Potpuri. 9.15 Marjan Tomšič: »Ostrigeca«. 10.30 Intemezzo. 11.45 Okrogla miza. 12.45 Primorska poje. 13.30 Za smeh in dobro voljo. 13.45 Narodnozabavna glasba. 14.10 »Poslušajmo, rišimo in pišimo!«. 14.30 Od Milj do Devina. 15.00 Nekaj minut z... 15.30 Mladi val. 16.45 Postni govori. 17.10 Mi in glasba. 18.00 Kulturni dogodki.

Sobota: 8.10 Kulturni dogodki. 8.40 Revival. 9.00 Z zdravo hrano do zdravega duha. 10.10 Kogojevi dnevi '93. 12.00 »Ta rozajanski glas«. 12.45 Glasnik Kanalske doline. 13.20 Glasba po željah. 14.10 Nediški zvon. 15.00 »Ena se tebi je želja spolnila«. 16.00 75 let po 1. svetovni vojni. 16.30 Glasba za vse okuse. 17.10 Mi in glasba. 18.00 Prežihov Voranc: »Doberdob«.

Za Sv. Goro: namesto cvetja na grob pok. Angele Abuja daruje druž. Teofil Simčič 100.000 lir.

KATOLIŠKI GLAS

Tednik

List je nastal po združitvi goriškega tednika »Slovenski Primorec« in tržaškega »Teden«. Prva številka »Katoliški glas« je izšla 2. februarja 1994

Registriran na goriškem sodišču pod št. 5 dne 28.01.1994

Glavni in odgovorni urednik:

Dušan Jakomin

Izdaja: Zadruga Goriška Mohorjeva Riva Piazzutta, 18 - Gorizia - P.I. 00480890318

Tiska: Tiskarna Budin

Riva Piazzutta, 18 - Gorizia

Letna naročnina v lirah:

Italija	55.000
Slovenija	55.000
inozemstvo	80.000
zračna pošta	100.000

Oglasi in osmrtnice: za vsak mm višine v širini enega stolpca 1000 lir, k temu dodati 19% IVA

Član:

ZDRUŽENJE ITALIJANSKEGA PERIODIČNEGA TISKA
ZVEZA ITALIJANSKIH KATOLIŠKIH TEDNIKOV